

IACOV

Ghid de studiu pentru o trăire
practică a credinței

credința

fapta

Iacov 2:22

*“...credința lucra împreună cu faptele lui
și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.”*

MULȚUMIRI

Scrierea acestui ghid de studiu este rodul unei munci de echipă. Mulțumesc fr. Laurențiu Gușu și fr. Lucian Bălănescu pentru participarea, timpul și efortul depus în scrierea acestui ghid. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot harul dat.

De asemenea, mulțumesc celor ce au ajutat la corectarea și aranjarea grafică a materialului. Nu în ultimul rând, mulțumesc tuturor celor ce s-au rugat pentru realizarea și impactul spiritual acestui studiu.

CUM SĂ FOLOSEȘTI ACEST GHID

Obiectivul acestui ghid de studiu este să te ajute să te apropii mai mult de Dumnezeu, indiferent cât de aproape sau departe ești acum. Mă rog ca Dumnezeu să te conducă mai aproape de El, în timp ce studiezi cartea Iacov.

Biblia ne îndeamnă să-L căutăm cu toată inima și El se va lăsa găsit de noi. Te încurajez să-ți iei timp pentru acest studiu. Graba va fi dușmanul tău cel mai mare în a-L auzi pe Dumnezeu prin acest studiu.

După ce te rogi pentru înțelegerea Cuvântului, încearcă să pricepi ce a dorit să spună autorul și apoi, ce implicații are acest lucru pentru tine astăzi. După ce ai înțeles ce ai de făcut este esențial să te grăbești să aplici cele învățate. Te rog, ia-ți timp să citești și referințele biblice din studiu. De multe ori ele ascund comori pentru sufletul tău. Vei ajunge să înțelegi mult mai clar adevărul după ce le vei citi cu atenție.

Nu în ultimul rând, propune-ți să împărtășești lucrurile învățate cu ceilalți membri ai grupului și nu numai. În acest fel nu doar tu te vei apropia de Dumnezeu, dar și cei din jurul tău. Dumnezeu să te binecuvânteze în această călătorie de 10 săptămâni!

Victor Condorachi
Pastor Biserica Bunavestire București

INTRODUCERE

Scrisă în perioada 44-49 după Hristos, cartea Iacov este cea mai timpurie carte a canonului Noului Testament. Autorul ei, cel mai probabil, este Iacov – fratele Domnului a fost recunoscut ca și asociat al apostolilor și se bucura de o mare influență și autoritate mai ales printre iudeii credincioși (Galateni 1:19).

Epistola este adresată evreilor împrăștiați ca urmare a prigoanei. Este foarte posibil să fie prigoana de sub autoritatea lui Irod Agripa I, descrisă în Fapte 12.

Scopul pe care îl putem desprinde din mesajul epistolei este acela de a încuraja, edifica, mustra și corecta pe cei credincioși. Mulți dintre ei sub presiunea prigoanei tindeau să facă compromisuri ale credinței și eticii lor.

Tonul lui Iacov este alternant, uneori este foarte cald și blând, alte ori este direct și tranșant. Cu dragoste și preocupare, Iacov spune lucrurilor pe nume. Epistola sa este deosebit de practică și aplicabilă. Credința destinatarilor și felul în care aceasta se manifestă practic este în centrul preocupărilor lui Iacov.

De altfel și Petru avea aceeași preocupare pentru evreii mesianici prigonți în primul secol 1 Petru 1:7. Adresându-se mai multor probleme practice și specifice, cartea Iacov este și astăzi la fel de proaspătă și actuală, învățându-ne ce înseamnă practic credința vie în Dumnezeu.

SĂPTĂMÂNA 1

IMAGINEA DE ANSAMBLU

TEXT: IACOV 1-5

LUNI

OBSERVĂ:

Citește Cartea Iacov în întregime.

Notează cine este autorul și tot ce afli despre autor.

Notează cine sunt destinatarii și ce afli despre ei, contextul și problemele lor.

De asemenea, notează care sunt impresiile tale generale cu privire la cartea Iacov. Care crezi că este atmosfera cărții.

MARȚI

OBSERVĂ:

Recitește cartea Iacov în întregime.

Încearcă să delimitezi printr-o linie sau un semn lateral paragrafele textului epistolei, în funcție de subiectul abordat. Aceasta te va ajuta să urmărești mai

bine ordinea în care se clădesc ideile în carte.

Notează ce scop crezi că are autorul în scrierea acestei cărți.

MIERCURI

OBSERVĂ:

Recitește cartea Iacov în întregime și dă un titlu fiecărui paragraf în parte. Notează-l în spațiul lateral al paragrafului respectiv. Folosește un creion pentru a corecta în cazul în care găsești un titlu mai potrivit.

Care crezi că este paragraful care reflectă cel mai bine scopul acești cărți? Încadrează-l într-un chenar.

Notează în text cu un semn/culoare distinctivă orice apariție sau referire la cuvântul *credință*.

Scrie mai jos tot ce ai aflat despre aceasta.

JOI

OBSERVĂ:

Recitește cartea Iacov în întregime.

Încearcă să dai un titlu fiecărui capitol. Scrie-l lângă numărul capitolului.

Care crezi că este versetul cheie ce reflectă cel mai bine scopul acestei cărți? De ce?

VINERI

OBSERVĂ:

Recitește cartea Iacov în întregime.

Notează care sunt subiectele principale abordate de Iacov în această carte. Ce ai aflat până acum despre ele? Ce întrebări ți-au apărut? Notează-le și discută-le la întâlnirea de grup.

SÂMBĂȚĂ

OBSERVĂ:

Te rog recitește pentru ultima dată pentru această săptămână cartea Iacov.

Atunci când cineva scrie o carte are un anumit obiectiv. Fiecare parte a cărții slujește aceluși obiectiv. Încearcă să urmărești în ce mod subiectele pe care le abordează Iacov se leagă de scopul principal al Epistolei.

SĂPTĂMÂNA 2

ÎNCERCAREA CREDINȚEI

Text: Iacov 1:1-11

LUNI - Rob al lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos (v. 1)

Citește: Iacov 1:1-11

OBSERVĂ:

Cum se prezintă pe sine Iacov?

Ce spune această prezentare despre Dumnezeu și despre Domnul Iisus Hristos?

Ce afli despre cele douăsprezece seminții? La ce crezi că se referă această descriere?

Ținând cont de faptul că Iacov era fratele de trup al Domnului Iisus Hristos, ce putem învăța despre caracterul său din prezentarea pe care și-o face?

MEDITEAZĂ:

Modul în care ne privim în raport cu Dumnezeu este definitoriu, atât în ceea ce privește relația noastră cu El și cu oamenii, cât și cu noi înșine. Iacov ar fi putut să se prezinte în multe feluri cum ar fi: fratele Domnului sau Presbiterul bisericii din Ierusalim și ar fi avut dreptate, pentru că era. Totuși, el alege să se prezinte ca și rob al lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos. Ceea ce contează cel mai mult

nu este proveniența noastră biologică sau arborele nostru genealogic, ci natura noastră spirituală. Nici funcția nu contează atât de mult, ci poziția inimii noastre față de Dumnezeu. Prin credința în Iisus Hristos, fiecare din noi a fost făcut fiu al lui Dumnezeu (Ioan 1:12), iar Domnul ne-a numit prieteni, dacă facem ce ne poruncește El (Ioan 15:14-15). Totuși, Iacov se numește rob al lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos. Iacov nu este singurul în Noul Testament care se prezintă astfel (Romani 1:1; Tit 1:1; 2 Petru 1:1, Iuda 1:1). Dumnezeu ne tratează ca pe niște fii și suntem. Cu toate acestea, respectul, ascultarea noastră din recunoștință, cât și cinstea pe care i-o datorăm este ca a unui stăpân. A fi rob al lui Dumnezeu nu înseamnă a te simți lipsit de valoare sau neimportant, ci înseamnă a-ți cunoaște Domnul, Stăpânul și Tatăl. Această cunoaștere va aduce bucurie și entuziasm în slujirea unui Stăpân atât de minunat.

APLICĂ:

Care este lucrul care te motivează cel mai mult în slujire (oriunde o practici)?

Cât de mult te entuziasmează ideea de fi rob al lui Dumnezeu și al lui Iisus Hristos?

Ce poți face pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu?

MARȚI - Atitudinea în încercări (v. 2-3)

Citește: Iacov 1:1-11

OBSERVĂ:

La ce fel de încercări se referă Iacov? Cum le numește? Cum sunt numite încercările în versetul 2?

Ce spune Iacov despre modul de gândire al credinciosului în timpul încercărilor? Ce ar trebui să facă destinatarii conform acestui text? Care este lucrul pe care destinatarii lui Iacov îl știau?

Citește următoarele texte și notează tot ce afli despre atitudinea credinciosului în încercare. Ce stă la baza acestei atitudini? Cum justifică autorul o astfel de atitudine?

1Petru 1:5-9

Romani 5:1-5

MEDITEAZĂ:

Încercările sunt parte a vieții oricărui credincios. Oricine trăiește pe acest pământ experimentează la un moment dat durerea, dezamăgirea, nedreptatea, poate fi rănit sau părăsit. Viața creștină, adesea, aduce un plus al încercărilor datorate credinței în Hristos. (*De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Iisus vor fi prigoșiți. ii Timotei 3:12*) Întrebarea referitoare la suferință nu este *Dacă va veni?*, ci *Când va veni?* și mai ales *Voi fi oare pregătit?* Iacov se adresează credincioșilor care trăiau în contextul prigoanei. Exprimarea lui include și alte circumstanțe ale suferinței. Expresia *felurite (multicolore) încercări* arată faptul că și cele mai variate forme ale suferinței trebuie privite cu aceeași atitudine.

Suferința și durerea ne pot împietri și amări, dar tot ele ne pot maturiza. Atitudinea cu care trecem prin ele va face diferența. *Atitudinea determină altitudinea.* Dacă atitudinea noastră va fi caracterizată de credință, încredere în Dumnezeu și planul Lui pentru noi, atunci suferința va produce în noi răbdare și maturitate. Pe de altă

parte, multă suferință într-o inimă care nu are încredere în bunătatea lui Dumnezeu poate produce mai multă confuzie, amărăciune și răzvrătire. Atitudinea noastră în suferință și încercare mărturisește despre calitatea și adâncimea credinței și relației noastre cu Dumnezeu.

Atitudinile noastre sunt modelate de concepțiile și valorile noastre. Acestea pot fi bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu sau pe păreri și experiențele noastre sau ale altora. Pe cultura sau curente de gândire ale societății (Matei 6:31-33). Studiarea Scripturii cu perseverență și sinceritate poate modela atitudinile tale, pregătindu-te să înfrunți cu bucurie chiar și cele mai dureroase experiențe (II Timotei 3:15-17; Proverbe 19:11). Nimic nu se compară cu forța transformatoare declanșată de Duhul Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12).

APLICĂ:

Cum este influențată atitudinea ta în încercări ca urmare a studiului Cuvântului lui Dumnezeu?

Când te-ai mâniat sau îngrijorat ultima oară, trecând printr-o încercare? Cum ai descrie modul tău de gândire de atunci? Crezi că te-a caracterizat încrederea în Dumnezeu? Ce ar trebui să schimbi pentru a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu din acest pasaj?

MIERCURI - Încercare - Răbdare - Maturitate (v. 3-4)

Citește Iacov 1:1-11

OBSERVĂ:

Care este efectul încercărilor în viața credinciosului?

Care este efectul practicării răbdării în viața credinciosului? Cum ai parafraza în cuvintele tale aceste efect?

Citește următoarele texte și notează tot ce înveți despre răbdare și modul în care o poți avea și practica.

Luca 8:15

Romani 5:3-4

Romani 15:4

Galateni 5:22-25

Coloseni 3:12-13

MEDITEAZĂ:

Maturitate spirituală înseamnă asemănare cu Hristos. Iacov descrie maturitatea spirituală ca fiind completitudinea, echiparea sufletească completă, starea în care nu-ți lipsește nimic în a te asemăna cu Hristos. Toți ne dorim să

fim asemenea Lui. Toți ne dorim să avem calitățile Lui, bunătatea Lui, dragostea Lui, înțelepciunea Lui... Această maturitate, însă, nu vine decât fiind însoțită de răbdare, care, la rândul ei, este produsă în încercări. Iacov amintește destinatarilor săi de importanța răbdării în creșterea lor spirituală. Nu există scurtătură sau altă cale spre maturitate decât însușindu-ne răbdarea (Evrei 6:12,15; 10:36). Astăzi, când totul este instant și cât mai puțin dureros, parcă avem mai mare nevoie să ni se amintească aceste principii, fără de care nu putem să ne asemănăm cu Hristos.

APLICĂ:

Cât de mult te preocupă maturitatea ta spirituală? În ce mod ești intențional în a crește în asemănarea cu Hristos?

Care este încercarea prin care treci chiar acum? Ce crezi că trebuie să faci pentru a crește în asemănarea cu Hristos?

JOI - Înțelepciune pentru toți (v. 5)

Citește Iacov 1:1-11

OBSERVĂ:

Care crezi că este legătura între verștele 2-4 și 5-8?

Citește următoarele texte și scrie care este sursa înțelepciunii? Daniel 2:20-22, 1 Împărați 3:5-12, Coloseni 2:1-3

MEDITEAZĂ:

Înțelepciunea este mai prețioasă decât bogățiile. A ști să deosebești binele de rău, adevărul de minciună, a ști să-ți trăiești viața în așa fel încât să fii plăcut lui Dumnezeu și să nu ai regrete la sfârșit necesită multă înțelepciune. Pentru a trece prin încercări cu atitudinea potrivită, văzând în ele mâna bună a lui Dumnezeu Care ne șlefuește și ne face tot mai asemănători Domnului Nostru Iisus Hristos, este iarăși nevoie de înțelepciune. Înțelepciunea implică un set de atitudini după voia lui Dumnezeu, atitudini ce trebuie urmărite și cultivate în viața noastră (Iacov 3:13,17,18). Iacov admite faptul că înțelepciunea aceasta uneori ne poate lipsi. Se pare că nu prea ne naștem cu ea. Este ceva ce putem și trebuie să cerem de la Dumnezeu. Oamenii ne pot da sfaturi bune, păreri întemeiate, perspective ample, dar Dumnezeu ne poate deschide ochii, oferindu-ne revelația Sa. El ne poate face să pricepem și să primim perspectiva Sa asupra încercării și vieții în general, perspectivă care ne face înțelepți. Instrumentul cel mai des folosit de Dumnezeu pentru aceasta este Sfânta Scriptură (2 Timotei 3:14-17).

Îmi amintesc că uneori, la școală, nu înțelegeam ceva și-mi era rușine să întreb. Îmi era frică că voi fi ridiculizat sau umilit, pentru că încă nu am „prins” „înțelepciunea” pe care ceilalți aparent o aveau. Vestea bună este, că înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să ne fie frică sau rușine. El promite că dă înțelepciunea *tuturor, cu mână largă și fără mustrare*. Deci înțelepciunea nu este doar pentru unii, ci este oferită tuturor. Ne este dată cu generozitate, fără a fi mustrați că încă nu o avem. Dumnezeu se bucură să-și vadă copiii crescând și maturizându-se în asemănarea cu Hristos.

APLICĂ:

Ești conștient că îți lipsește înțelepciunea în anumite domenii ale vieții tale? Care sunt acestea? În ce mod lipsa înțelepciunii te împiedică să-L arăți pe Hristos?

Ce crezi că vorbește Biblia despre acel domeniu al vieții tale? Aplicarea căror principii Biblice crezi că te-ar face mai înțelept în acea problemă?

Ce crezi că poți face pentru a crește mai mult în înțelepciune în urma studiului de azi?

VINERI - Fii statornic și hotărât (v. 6-8)

Citește Iacov 1:1-11

OBSERVĂ:

Cum trebuie cerută credința? De ce?

Cu ce este comparat omul care se îndoiește? Ce sugerează această comparație? Ce înveți din ea?

Ce se spune despre omul care se îndoiește? Ce așteptări trebuie să aibă el?

MEDITEAZĂ:

Verbul *a se îndoii* (gr. *diakrino*) din acest text înseamnă *a fi împărțit, a șovăi, a se retrage, a se opune*. Îndoiala despre care vorbește Iacov aici nu este o îndoială izvorâtă din frământarea sinceră a unuia care încă nu a cunoscut ce trebuia să

cunoască, ci mai degrabă refuzul de a avea încredere în voia lui Dumnezeu. Este ezitarea și nehotărârea, chiar și după ce știi ce este bine. Aceasta este o descriere a inimii împărțite, inima care vrea și înțelepciunea lui Dumnezeu, dar și cea a lumii (Iacov 4:3-8), și voia lui Dumnezeu, dar și voia personală. Încercarea scoate la iveală îndoielile și nehotărârea inimii împărțite, iar alegerile unei astfel de persoane vor arăta lipsa de înțelepciune spirituală. A cere cu credință nu înseamnă, neapărat, a avea toate răspunsurile sau a nu mai avea semne de întrebare, ci înseamnă a avea încredere în caracterul lui Dumnezeu și a te baza pe Acesta cu toată inima. Atunci când cerem înțelepciune de la Dumnezeu, când cerem perspectiva Lui asupra lucrurilor, încercărilor, oamenilor și vieții în general, trebuie să avem încredere deplină în El și să fim gata să acceptăm ceea ce ne va descoperi. Dumnezeu nu dă această înțelepciune celui ce nu are încredere în El, ca să o și aplice. Timpul folosit pentru verbul *se îndoiește* exprimă o acțiune continuă, repetitivă, o trăsătură a comportamentului. Nu e vorba de o oscilație trecătoare care poate vizita inima oricărui creștin, ci descrie o stare caracteristică inimii împărțite. O astfel de persoană este comparată cu valul mării care este *tulburat* (după cum e și inima acestui om) și împins de vânturi în toate direcțiile (Efeseni 4:14). Este numit *nehotărât și nestatornic în toate căile sale*, ceea ce denotă atitudinea generală față de voia lui Dumnezeu. Fără revelația lui Dumnezeu putem fi ușor luați de curentii relativismului și astfel să fim împinși de filosofii și ideologii schimbătoare. Cine, însă, a luat în serios Cuvântul lui Dumnezeu, revelația dată prin Hristos și scrisă de apostoli are o ancoră, o stâncă care nu se mișcă și astfel capătă statornicie și hotărâre în toate căile sale.

APLICĂ:

Crezi tu că Sfânta Scriptură este insuflată de Dumnezeu și este revelația lui Dumnezeu? Cât de serios iei adevărurile și principiile descrise în Biblie? Cât de mult îți modelează viața?

Atunci când ceri înțelepciune, călăuzire sau dorești să afli voia lui Dumnezeu într-un anumit domeniu, relație sau conjunctură, ești dispus să și aplici ceea ce-ți va spune? Este inima ta întregă, hotărâtă să asculte? Ia-ți timp și roagă-te pentru inima ta.

Inima să-mi fie neîmpărțită în orânduirile Tale,
ca să nu fiu dat de rușine!
Psalmul 119:80

SÂMBĂTĂ - Lauda înțeleaptă (v. 9-11)

Citește Iacov 1:1-11

OBSERVĂ:

Expresia tradusă cu *să se laude* în greacă are și sensul de a se *bucura*. Exprimă o bucurie, laudă legitimă, curată. Aceeași idee o găsim și în 1:2.

Ce li se poruncește atât bogatului, cât și săracului?

Care sunt lucrurile specifice cu care trebuie să se laude fiecare?

Citește 1Corinteni 1:26-31. În ce fel ne-a înălțat Dumnezeu?

MEDITEAZĂ:

Dacă, la prima vedere, putem avea impresia că Iacov schimbă subiectele fără vreo logică, o privire mai atentă ne va ajuta să vedem că Iacov este foarte coerent și consecvent. Până aici a amintit destinatarilor să privească ca o mare bucurie când trec prin felurite încercări și cum ar trebui să se roage atunci când constată că le lipsește înțelepciunea în încercări. În versetele de astăzi, Iacov ne învață cum ar trebui să ne lăudăm (bucurăm), indiferent de starea noastră materială și socială. În viața bisericii primare persecuția a adus de multe ori instabilitate și pierderi materiale (Evrei 10:34). Astfel, bogățiile în general și mai ales în persecuții (încercări) sunt comparate cu floarea ierbii, vegetația câmpului, care, sub acțiunea vântului fierbinte de răsărit (Sirocco), se usca foarte repede pe dealurile Israelului. Înțelepciunea spirituală, primită prin credință, îl învață pe fratele dintr-o stare de jos să se bucure de înălțarea lui în Hristos. Indiferent de statutul social, venituri sau educație, am fost înălțat în Hristos. Am fost sfințit cu sângele Lui și El este înțelepciunea, neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea mea.

Adresându-se bogaților, care în fața încercărilor adesea pierdeau tot ce aveau, Iacov le amintește de comoara smereniei (Iacov 4:6,10, Proverbe 22:4, 1 Petru 5:5).

Adevărata noastră înălțare nu este niciodată dată de statutul social sau de ceea ce am dobândit, ci doar în Hristos.

APLICĂ:

Care sunt lucrurile care te fac să te simți valoros, lucrurile cu care te lauzi (de care te bucuri cel mai mult)? Contemplează și mulțumește lui Dumnezeu pentru înălțarea pe care o ai în Hristos. Laudă-te cu ea.

Ce ai învățat astăzi referitor la modul în care să privești bogățiile și statutul social? Ești gata să accepți această înțelepciune? Să trăiești pe baza ei?

SĂPTĂMÂNA 3

.....
CREDINȚA ÎNVINGE ISPITELE

TEXT: IACOV 1:12-27

LUNI - Ferice de cel ce rabdă ispita (v. 12)

Citește: Iacov 1:12-27

OBSERVĂ:

Ferice (gr. *makarios*) înseamnă bucurie, fericire, binecuvântare. Ce asemănări vezi între versetul 2 și versetul 12?

Citește următoarele texte și notează tot ce afli despre răbdare, suferință și credință.

Iacov 5:7-11

2 Timotei 1:12

2 Timotei 2:8-12

MEDITEAZĂ

Cuvântul grecesc *peirasmos* poate fi tradus atât cu încercare, cât și cu ispită. Contextul este cel ce sugerează sensul exact. În practică, o ispită reprezintă, de asemenea, și un test pentru credință. Iar încercările, adesea, ne pun în fața ispitelor. În acest verset, Iacov încurajează credincioșii care treceau prin persecuții, își pierdeau averile și erau încercați și ispițiți. El recapitulează esența celor scrise până aici, adăugând promisiunea că cel ce va răbda ispita va primi cununa vieții. Cununa vieții, simbol al vieții veșnice, este promisă celui ce a fost găsit bun, adică celui ce a răbdat ispita, celui care a trecut testul încercării. Ea este pentru cei ce rămân în credință până la sfârșit, pentru cei ce au răbdare (Evrei 10:35-39). De altfel, răbdarea în suferință pentru Hristos este una din caracteristicile esențiale ale credinței autentice. Doar dacă am cunoscut cu adevărat pe Hristos, suntem gata să și răbdăm și să suferim pentru credința în El (2 Timotei 1:12; 2:8-12). Cununa vieții a fost pregătită de Dumnezeu celor ce-L iubesc. Credința și dragostea pentru Dumnezeu este motivația răbdării și ascultării în ispită și încercare. Atunci când îl iubim pe Dumnezeu, pe Care-L cunoaștem, avem și resursele să biruim ispitele. Când îl iubim pe El, orice lucru, inclusiv ispitele, lucrează împreună spre binele nostru (Romani 8:28).

APLICĂ:

Este caracterizată credința ta de răbdare? Ai suferit sau ești dispus să suferi pentru credința ta fără să renunți la Ilisus? Te împotrivești ispitelor? Descrie un moment din viața ta în care ai avut ocazia să vezi aceste lucruri la tine.

Cât de mult crezi că îl iubești pe Dumnezeu? Cum se vede acest lucru, atunci când treci prin ispite sau încercări?

MARȚI - Anatomia ispitirii (v. 13-15)

Citește: Iacov 1:12-27

OBSERVĂ:

Care este și care nu este sursa ispitei potrivit cu acest pasaj?

Care sunt etapele progresive ale ispitirii și păcătuirii descrise de Iacov?

MEDITEAZĂ

Ispitirea are ca și scop păcătuirea, subminarea și distrugerea credinței celui ispitit. Încercarea, însă, are obiectivul validării, creșterii și maturizării celui încercat. Credincioșii ce trec prin ispите și încercări trebuie să știe clar că Dumnezeu nu ispitește pe nimeni și nici nu poate fi ispitit să o facă. De aceea, niciodată nu trebuie să blămăm pe Dumnezeu pentru ispitele noastre. Dumnezeu niciodată nu întinde curse credinței noastre. Chiar dacă El îngăduie ca în încercări să apară și ispите (Luca 17:1,2), El, în credințioșia Lui, pregătește și mijlocul ca să le putem răbda (1 Corinteni 10:13). Diavolul este cel numit în Biblie *Ispitorul*. Totuși, în acest context, Iacov alege să prezinte o altă sursă a ispitelor – firea noastră pământească, poftele noastre (Matei 15:19; Iacov 4:1). De cele mai multe ori, acestea sunt suficiente pentru căderea omului în ispită. Diavolul, însă, mai poate adăuga „gaz pe foc”, amplificând și „regizând” ispitele și căderile noastre.

Ispitirea începe cu poftele noastre, care se luptă în mădularele noastre și care se vor împlinite. Atunci când noi ne lăsăm atrași și momiți de poftele noastre (dorințe foarte puternice, care se ridică împotriva ascultării noastre de Dumnezeu), aceasta dă naștere păcatului. Contemplarea unei pofte, păstrarea acelei intenții în gândirea noastră, cel puțin în sfera posibilităților, face ca pofta să zămislească (să conceapă) și apoi să dea naștere păcatului (Matei 5:28). După ce păcatul s-a născut, a luat formă în inimă, adică apare intenția de a acționa, este doar o chestiune de timp, până când va apărea înfăptuirea, care aduce o serie nouă de consecințe mortale (Romani 8:6). Dumnezeu, în dragostea și gelozia Sa sfântă pentru noi, folosește până și moarte fizică pentru a ne disciplina și a ne păzi credința în Hristos (Iacov 4:5; 1Corinteni 11:29-32).

Așadar, păcatul din viața noastră nu este un act spontan, apărut de nicăieri. Este nevoie de un întreg proces ca păcatul să ia naștere și să fie înfăptuit. De aceea, el poate fi anticipat și oprit înainte să ia naștere în inima noastră, veghind la gândurile noastre și ascultând de călăuzirea Duhului Sfânt.

APLICĂ:

Citește Romani 13:14. Ce aplicație găsești în acest verset pentru viața ta? În ce mod crezi că singur trezești poftele firii tale pământești? Ce trebuie să schimbi?

Care sunt ispitele cu care te confrunți chiar acum? În ascultare de Galateni 5:16, scrie mai jos ce ar însemna practic pentru tine ascultarea de Duhul Sfânt în aceste situații.

MIERCURI - Dumnezeu este Bun și Neschimbător (v. 16-18)

Citeste: Iacov 1:12-27

OBSERVĂ:

Notează mai jos tot ce afli despre Dumnezeu din versetele 13, 17 și 18.

Scrie ce legătură crezi că există între versetele 13 și 16-18.

MEDITEAZĂ:

Iacov continuă să corecteze imaginea falsă despre Dumnezeu, conform căreia El ispitește pe cei credincioși. El afirmă că orice dar bun și desăvârșit este de sus, de la Dumnezeu. Dumnezeu este numit Tatăl luminilor – o aluzie la faptul că Dumnezeu este Creatorul universului (și al luminătorilor), dar și o aluzie la sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu. Despre caracterul lui Dumnezeu ni se spune nu doar că este bun, dar și că este statornic în această bunătate. Prin două negații: *nici schimbare, nici umbră de mutare*, Iacov subliniază, dincolo de orice îndoială, că Dumnezeu este neschimbător. *Cel Ce de bună voia Lui ne-a născut din nou*, Cel Ce ne-a dat posibilitatea să fim părtași firii Sale (2 Petru 1:4), Cel Ce ne dă cu plăcere Împărăția (Luca 12:32) ar putea, oare, să ne ispitească sau să ne facă vreun rău? Răspunsul lui Iacov este un NU categoric. Dumnezeu nu se schimbă, El rămâne bun și consecvent în bunătatea Lui. A îngădui în mintea noastră o astfel de părere despre Dumnezeu înseamnă autoînșelare (v.16). Oricât de grea ar fi încercarea sau situația prin care trecem, să nu permitem gândului mincinos să arunce vreo îndoială privitoare la bunătatea lui Dumnezeu cu privire la noi. Credința și răbdarea se hrănesc din cunoașterea caracterului bun al lui Dumnezeu. Nu poți iubi un Dumnezeu despre care te îndoiești că e bun.

O ultimă observație înainte de aplicații: Iacov menționează că am fost născuți prin Cuvântul Adevărului (vezi și 1 Petru 1:22-23). Am fost regenerați prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Sfânt în viețile noastre. Și creșterea noastră în credință și în cunoașterea lui Dumnezeu și a voii Lui se realizează prin același Cuvânt al Adevărului (1 Petru 2:1-3). „Hrănindu-ne” cu Cuvântul Adevărului – Sfânta Scriptură, încrederea noastră în bunătatea lui Dumnezeu va crește neclintită.

APLICĂ:

Te-ai îndoit vreo dată de bunătatea lui Dumnezeu în general? Dar față de tine însuși? În ce mod te ajută textul din studiul de astăzi în combaterea acestei îndoieli? Cum schimbă acest lucru ceea ce simți și modul în care asculți de Dumnezeu?

În ce mod Cuvântul Adevărului te ajută să ai o imagine corectă despre bunătatea lui Dumnezeu? Ce ai putea să spui cuiva care se îndoiește că lui Dumnezeu chiar îi pasă de el?

JOI - Ispita mâniei (v. 19-21)

Citește: Iacov 1:12-27

OBSERVĂ:

Notează mai jos îndemnurile pe care le dă Iacov în v. 19-21.

Citește următoarele texte și notează care sunt pericolele asociate mâniei, dar și ce este de făcut.

Proverbe 14:17; 29

Proverbe 19:19

Proverbe 22:24-25

Eclesiastul 7:9

Efeseni 4:26-27

MEDITEAZĂ:

Și în Biserica primară, ca și în zilele noastre, exista multă nedreptate socială. Una din manifestările la care Iacov face deseori referire este oprimarea săracilor de către cei bogați (Iacov 2:6). În acest context, săracii puteau fi ispitiți să răspundă cu violență verbală. Desigur, această ispită nu era și nu este doar pentru cei săraci și nu doar pentru acel context. Iacov se adresează tuturor (*orice om*). Adresarea lui este foarte caldă și plină de dragoste (*preaiubiții mei frați*).

Versetul 19 are trei îndemnuri care ne învață cum ar trebui să procedăm, atunci când suntem ispitiți de mânie și violență verbală.

1. *Orice om să fie grabnic la ascultare.* Versetele 21, 22 și mai departe specifică la ce fel de ascultare se referă Iacov, ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultarea noastră de Cuvânt trebuie să fie grabnică. Amânarea în acest aspect este periculoasă. Când Dumnezeu ne-a arătat ce avem de făcut, trebuie să trecem la acțiune. La mânie putem fi tentați să nu ascultăm sau să amânăm ascultarea. De aceea cu atât mai mult trebuie să fim grabnici la ascultare.

2. *Încet la vorbire.* Mânia poate produce o avalanșă de cuvinte, care să rănească pe cei din jur. Iacov ne îndeamnă să gândim mai mult înainte de a vorbi (Eclesiastul 5:2; Proverbe 10:19; 17:27).

3. *Zăbavnic la mânie.* Chiar dacă de multe ori nu ne dăm seama, mânia nu este doar o reacție, ci și o alegere. Putem alege să „nu punem la inimă”, de asemenea putem alege să reacționăm mai puternic sau mai domol, mai repede sau mai târziu. Dumnezeu ne-a dat destul de mult control asupra gândurilor, deciziilor și emoțiilor noastre. Așadar, suntem învățați să nu ne grăbim să ne mâniem, ci să fim lenți în ce privește mânia. De ce?

Versetul 20 este argumentul lui Iacov pentru aceste îndemnuri. *...mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.* Mânia noastră, de cele mai multe ori, este izvorâtă din egoism și ne îndeamnă la răzbunare, nu la ascultare de Dumnezeu.

În versetul 21, Iacov sumarizează cele de mai sus prin imaginea *lepădării* și a *primirii*. Sunt lucruri pe care un credincios trebuie să le lepede în mod sistematic, trebuie să le țină la distanță. Să lepede – *orice necurăție și revărsare de răutate*. Atunci când suntem conduși de mânie, vorbele noastre pot aduce multă necurăție (Matei 15:18-19) și revărsare de răutate (Iacov 3:6-11), lucruri care ne murdăresc în primul rând pe noi, dar și pe cei ce ne ascultă. Ceea ce trebuie să *primim*, adică să acceptăm *cu blândețe*, este Cuvântul lui Dumnezeu. *Blândețe* aici indică supunere de bună voie sub autoritatea Cuvântului. Cuvântul lui Dumnezeu a fost sădit în noi, dar el ne mântuiește sufletele (adică transformă și vindecă sufletele noastre) doar dacă îl primim cu blândețe (Luca 8:15) și suntem grabnici la ascultare.

APLICĂ:

Identifică persoanele sau situațiile în prezența cărora te mânie cel mai des. Notează mai jos în ce mod poți aplica cele învățate la aceste situații sau în relațiile cu aceste persoane.

Roagă-te lui Dumnezeu pentru cele de mai sus. Cere-I blândețe și smerenie. Dacă știi că ai rănit pe cineva cu mânia ta, contactează-l chiar azi, dacă se poate și cereți iertare. Nu uita: *Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți.*

VINERI - Împlinitori ai Cuvântului (v. 22-25)

Citește: Iacov 1:12-27

OBSERVĂ:

Ce condiție pentru fericire există în pasajul studiat astăzi?

Ce legătură vezi între v. 22-25 și v.19-21? Dar între cele de mai înainte?

MEDITEAZĂ:

Adresându-se credincioșilor care treceau prin încercări și ispite, Iacov îi încurajează, muștră și sfătuiește cu toată dragostea. După ce în versetul 18, Iacov ne-a amintit că am fost născuți prin Cuvântul Adevărului, iar în v. 21 ne-a învățat să primim cu blândețe Cuvântul sădit în noi, în v. 22-25, el prezintă, în detaliu, care ar trebui să fie atitudinea și purtarea noastră față de Cuvânt. Încercările și ispitele pot fi un test al credinței. Felul în care cineva trece prin ele arată calitatea și autenticitatea credinței sale (Matei 13:20-21). Ca și atunci și astăzi, suferința pentru Hristos pe unii îi apropie, iar pe alții îi îndepărtează de Cuvântul lui Dumnezeu. Îndepărtarea poate fi de două feluri: fie nici nu mai studiem/citim Cuvântul, fie îl citim/studiem fără a-L aplica, ceea ce Iacov numește autoînșelare.

Pentru a ilustra nechibzuința autoînșelării (Matei 7:21-27), Iacov apelează la comparația cu un om care se uită în oglindă, pentru a-și vedea chipul, dar, după ce vede ce are de schimbat, nu face nimic, uitând imediat cum era. Acest tip de „amnezie” spirituală poate fi ușor adoptată de fiecare dintre noi, dacă nu suntem intenționali în a împlini cu fapta ceea ce citim în Scriptură.

Ca și soluție, Iacov ne spune să ne adâncim privirile în Cuvântul lui Dumnezeu și să stăruim (perseverăm) în împlinirea lui. A ne adânci privirile în Cuvântul lui Dumnezeu presupune atenție și efort intențional. Nu te pot pasiona lucrurile pe care nu le înțelegi și uneori nu ai cum să înțelegi lucrurile în care nu-ți adâncești privirile. Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu necesită efort conștient și intențional. Dar nici acesta nu este suficient. A deveni doar un cercetător al Bibliei nu-ți garantează *fericirea* în lucrarea ta și nici pacea în încercări și ispite. Este nevoie de perseverență în aplicarea acesteia. Înțelepciunea lui Dumnezeu, adevărurile Biblice nu sunt doar niște filosofii cu care să ne „mobilăm mintea”, ci ele au fost menite să fie puse în practică. Iacov numește Cuvântul lui Dumnezeu – *legea desăvârșită și legea slobozeniei*. Forța transformatoare și eliberatoare a Scripturii se declanșează abia când întâlnește credința manifestată în practică, adică împlinirea cu fapta. Asupra acestui subiect Iacov va insista mai mult în capitolul 2.

APLICĂ:

În ce fel crezi că te îndeamnă Duhul Sfânt să-ți adâncești privirile în Cuvântul Său? Ce ai înțeles că ar trebui să faci în mod practic? Cum poți aplica acest îndemn al lui Iacov chiar în contextul acestui studiu?

Ce faci atunci când înțelegi din Cuvânt că trebuie să acționezi într-un anume fel? Ești tu grabnic la ascultare? Care sunt lucrurile pe care știi că Dumnezeu le așteaptă chiar acum de la tine? Scrie-le mai jos, roagă-te pentru puterea și harul Lui și treci la fapte.

SÂMBĂTĂ - Religia plăcută lui Dumnezeu (v. 26-27)

Citește: Iacov 1:12-27

OBSERVĂ:

Scrie mai jos, întâi cum arată religia zadarnică, apoi notează tot ce afli despre cea curată și neîntinată.

Citește cu atenție Tit 2. Observă tot ce se spune despre purtarea celor ce au credința adevărată, adică a celor ce au primit harul lui Dumnezeu? Notează mai

jos lucrurile la care simți că încă mai ai de lucru.

MEDITEAZĂ:

Încercările, necazurile sunt momentele în care putem vedea mai clar cum este credința (*religia*) noastră. Versetele 26-27 continuă și ilustrează ideea practicării Cuvântului, idee începută în v. 22. A crede că suntem *religioși* (credincioși) și totuși a da drumul gurii la mânie, a fi nepăsători față de cei în nevoie înseamnă a ne înșela inima (v. 22) și a avea o religie zadarnică, inefficientă. Mai târziu Iacov va numi acest fel de credință *moartă în ea însăși*. Iacov nu abordează la general ideea credinței adevărate, ci se adresează problemelor și păcatelor specifice despre care avea cunoștință că existau între credincioșii evrei de atunci. Despre înfrânarea limbii am mai citit în 1:19, 21 și vom mai citi în capitolul 3, iar despre manifestarea credinței adevărate prin grija de aproapele vom mai studia și în 2:15-17. Vorbirea și faptele noastre mărturisesc despre autenticitatea credinței noastre. Chiar dacă oamenii pot fi impresionați de cuvinte frumoase sau anumite gesturi publice care să transmită pioșenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, ceea ce contează, ceea ce este religie curată și neîntinată este trăirea în sfințenie și grija față de aproapele. A ne păzi neîntinați de lume nu înseamnă a nu avea contact sau relații cu oamenii care încă nu cunosc pe Dumnezeu, ci înseamnă a ne păzi de poftele lumii acesteia, de mândrie, invidii, certuri și plăceri păcătoase.

APLICĂ:

Stai sincer înaintea lui Dumnezeu și cercetează-te. Cum este credința ta? Îți înșeli inima sau trăiești o credință curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu? Chiar dacă nu ai cum să găsești perfecțiune în viața ta, cercetează-te și scrie care este dorința adâncă a inimii tale. Ce te caracterizează în practica vieții tale? Care sunt faptele care te descriu cel mai bine?

SĂPTĂMÂNA 4

NEPĂRTINIREA CREDINȚEI

TEXT: IACOV 2:1-13

LUNI - Nu căuta la fața omului (v. 1)

Citește: Iacov 2:1-13

OBSERVĂ:

Citește Deuteronom 10:17-18. Cum este descris Dumnezeu în aceste versete?

Cum este numit Iisus Hristos în Iacov 2:1?

Citește următoarele texte și notează cum este numit Dumnezeu în aceste pasaje. Ce sentiment îți transmite imaginea slavei lui Dumnezeu?

Psalmul 24:7-10

Psalmul 29

Citește și Ezechiel 1:26-28 și Apocalipsa 1:12-17. Notează care a fost reacția celor ce au văzut slava lui Hristos?

De ce crezi că ales Iacov să amintească în acest context că Iisus Hristos este Domnul Slavei?

MEDITEAZĂ:

Întreaga epistolă scrisă de Iacov poate fi privită ca o pledoarie pentru autenticitatea și curăția credinței creștine. Dacă primul capitol abordează, în special, modul în care această credință se manifestă în încercări și ispite, învățându-l pe cel credincios să fie împlinitor al Cuvântului, în al doilea capitol, Iacov ne va învăța faptul că adevărata credință este nepărtinitoare, este perfect vizibilă în faptele noastre.

Versetul 1 este o interdicție privitoare la modul în care să ne trăim credința. Să nu căutăm la fața omului. A căuta la fața omului înseamnă a oferi dragoste, dreptate, bunătate în mod diferențial, în funcție de preferințele noastre sau de statutul social al celuilalt. În ciuda faptului că iudeii știau foarte bine acest principiu din Lege (Levitic 19:15, Deuteronom 10:17, Proverbe 18:5), părtinirea constituia și încă mai constituie o problemă și în zilele noastre. Nici chiar comunitățile creștine nu sunt scutite de această problemă.

Nepărtinirea este parte a caracterului lui Dumnezeu, trăsătură care trebuie să se regăsească și în copiii Săi. În cazul Domnului Iisus, această trăsătură a fost remarcată până și de dușmanii Săi (Marcu 12:14).

Din toate numele și descrierile atribuite Domnului Iisus Hristos, Iacov alege să ne amintească că Iisus este Domnul Slavei. Acest Nume are o încărcătură puternică, transmițând măreție, forță și autoritate. Împreună cu destinatarii epistolei lui Iacov și noi, astăzi, să ne cutremurăm în fața acestui Nume, renunțând să mai căutăm la fața omului. Să alegem să arătăm aceeași dragoste, respect și dreptate tuturor, atât celor bogați și puternici, cât și celor săraci, slabi și neînsemnați în ochii lumii.

APLICĂ:

Amintește-ți o situație în care ai fost tratat cu părtinire. Scrie mai jos cum te-ai simțit.

Amintește-ți o situație în care tu ai tratat pe cineva cu părtinire. Cum crezi că

s-au simțit ceilalți? Scrie mai jos ce gândeai atunci despre acele persoane. Cum îți justificai atitudinea sau comportamentul? Ce te-a oprit să mai fii părtinitor atunci? Ce te-ar opri azi?

MARȚI - Judecători cu gânduri rele (v. 2-4)

Citește: Iacov 2:1-13

OBSERVĂ:

Care este legătura acestor versete cu v. 1.

Citește și 1 Timotei 6:17-19. Observă și notează ce li se poruncește bogaților veacului acestuia. Subliniază în notițele tale primul lucru care li se poruncește și care indică atitudinea.

MEDITEAZĂ:

Continuând ideea anunțată în versetul anterior, Iacov acum exemplifică modul în care credincioșii se făceau vinovați de păcatul părtinirii. Ca și în vremurile noastre și atunci oamenii erau puternic impresionați de statutul social și mai ales de bogăție. Pentru a influența și chiar a manipula atenția primită de la alții și atunci, și astăzi, unii oameni pot apela la afișarea ostentativă a bogăției. Comentatorii spun că evreii de atunci obișnuiau să poarte inele, dar foarte puțini își permiteau să poarte un inel de aur. Omul din exemplul lui Iacov avea un inel de aur și o haină strălucitoare, lucruri care în mod evident atrăgeau privirile asupra sa. Iacov critică reacția comunității de a judeca părtinitor, ca fiind mai valoros, mai merituos și mai demn de respect pe cel în haină strălucitoare și cu inel pe deget, decât cel îmbrăcat prost. O astfel de diferențiere (*deosebire*) și judecată cu privire la valoarea umană este una profund greșită, pentru că disprețuiește pe cei săraci.

Aceeași problemă, însă, de data aceasta, în contextul Cinei Domnului, abordează și Pavel în 1 Corinteni 11:20-22. Din nou, problema *disprețului sau* a înjosirii (Iacov 2:6) celui sărac sau lipsit este muștrată aspru de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest tip de judecată, în care cel bogat este privilegiat, e specific gândirii lumii acesteia, dar nu are nici o rădăcină în Împărăția lui Dumnezeu. Hristos, când a venit în lume, a ales să Se nască într-un loc sărac și într-o familie foarte modestă. El S-a făcut, astfel, accesibil tuturor și a arătat demnitatea ființei umane, indiferent de statutul său social. 2 Corinteni 8:9 - *Căci cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.*

APLICĂ:

Te-ai surprins vreo dată apreciind valoarea cuiva în funcție de statutul social sau bogăția/sărăcia afișată? Ce te-a învățat Cuvântul lui Dumnezeu astăzi cu privire la acest pericol? Cum îți poți păzi sufletul de otrava disprețului față de cei mai puțin realizați decât tine?

MIERCURI - Aleși de Dumnezeu pentru a fi bogați în credință (v. 5-7)

Citește: Iacov 2:1-13

OBSERVĂ:

Notează cele 4 întrebări retorice pe care le pune Iacov. (Două din ele pot suna ca o singură întrebare.) Care crezi că este răspunsul la ele?

Citește versetele 6-7 din capitolul 2 și Iacov 5:1-6. Cum descrie Iacov comportamentul bogaților din timpul lui?

Ce le reproșează Iacov credincioșilor în versetul 6?

MEDITEAZĂ:

Adresarea din versetul 5 este menită să atragă atenția în mod special: *Ascultați, preaiubiții mei frați, ...* Prima întrebare retorică scoate în evidență alegerea suverană a lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut mântuirea accesibilă celor smeriți. Biserica primară era alcătuită preponderent din persoane fără un statut social deosebit (1 Corinteni 1:26-31). Săracii au fost invitați să primească împărăția Cerurilor (Matei 11:5). Desigur, aceasta nu înseamnă că celor bogați nu li se adresează Evanghelia, sau că în biserica primară nu au fost și oameni *de neam ales*, sau cu un statut social înalt. Ceea ce trebuie să înțelegem este că bogăția, adesea, este o barieră în plus pe care trebuie să o treacă cineva pentru a primi Evanghelia. De aceea, Domnul Iisus a spus: *... mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu - Luca 18:25*. Domnul nu a spus acest lucru ca fiind ceva imposibil, ci pentru a sublinia dependența de harul lui Dumnezeu. El a adăugat: *... ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu – Luca 18:27*.

Apelând la argumentul practic, Iacov le amintește că bogații, de regulă, erau cei ce persecutau pe creștini și îi condamnau în tribunale (Iacov 5:1-6), ceea ce făcea și mai absurd acest tip de comportament părtinitor.

Așadar, în suveranitatea Sa, pe criteriul smereniei, Dumnezeu a ales în mod preponderent pe cei săraci în ochii lumii acesteia, pentru a-i face bogați în credință și moștenitori ai împărăției Sale. Pornind de la această realitate, Iacov pune în contrast atitudinea lui Dumnezeu față de săraci și atitudinea comunității creștine. Practic, ei *înjoseau* pe același sărac pe care Dumnezeu *l-a ales* să fie bogat în credință și moștenitor al Împărăției.

Dar să nu fim prea aspri cu cei de atunci! Oare nu cădem și noi în aceeași capcană deseori, când ne lăsăm cuprinși de felul de gândire al acestei lumi, când ceea ce contează mai mult sunt hainele, mașinile, casele, titlurile sau posturile pe care le ocupă oamenii! Prețuim oare ceea ce prețuiește Dumnezeu sau înjosim pe cei pe care Dumnezeu i-a înălțat?

APLICĂ:

Tu cum crezi că ești în ochii lumii acesteia? Dar în ochii lui Dumnezeu? Care sunt

criteriile care îți conferă valoare? Cum crezi că este privit de Dumnezeu fratele mai sărac de lângă tine?

Citește Proverbe 14:20-21. Care parte a acestor versete te caracterizează mai bine? Care este nenorocitul de care trebuie să ai milă?

JOI - Împlinitori sau călcători ai Legii (v. 8-9)

Citește: Iacov 2:1-13

OBSERVĂ:

Care este Legea Împărătească, potrivit Scripturii? (Citește și Levitic 19:18.) De ce crezi că este numită așa?

Citește Romani 13:8-10 și 1Cor 13:1-8. Notează de ce dragostea este atât de importantă.

MEDITEAZĂ:

Iacov continuă subiectul despre nepărtinire început încă din primul verset al acestui capitol. De la versetul 8, el aduce argumente bazate pe Legea Vechiului

Legământ. În versetele 8 și 9 găsim argumentul iubirii aproapelui sau așa cum îl numește el – *Legea Împărătească*. Versetul 8 prezintă situația pozitivă, în care este practicată porunca ce cuprinde întreaga Lege și anume *Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși*. A iubi pe aproapele ca pe tine însuși, în acest context, înseamnă să respecti și pe sărac, așa cum ai dori să fii tu respectat. Aceasta exclude total orice formă de înjosire.

Dacă această situație ar rămâne nealterată în practica creștinilor, ar fi foarte bine, dar versetul 9 indică „amendamentul” pe care l-au introdus destinatarii lui Iacov – *părtinirea*. În acest caz, fiecare este iubit în mod selectiv, în funcție de statutul social: bogatul este cinstit, iar săracul este *înjosit*. Iacov numește acest fel de a iubi păcat, iar cei ce-l practică sunt condamnați ca și călcători ai Legii. Dragostea adevărată este nepărtinitoare.

E adevărat că nu suntem toți la fel de buni la toate. Nu avem toți aceleași capacități și abilități, de aceea este normal ca fiecare să avem responsabilități și funcții diferite. Dar, în trupul lui Hristos, toți suntem uniți în dragostea Lui și foarte prețioși. Nu datorăm tuturor aceeași încredere, dar tuturor datorăm aceeași dragoste, pe care am primit-o de la El - dragostea necondiționată.

Romani 13:8

Să nu datorăm nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții,

căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.

APLICĂ:

Cum îți oferi tu dragostea? Ești preferențial? Iubești doar pe cine merită sau iubești pe toți frații?

Cum se revarsă dragostea ta necondiționată în afara comunității bisericii? Împlinești tu Legea Împărătească și în contextul altor culte religioase sau printre atei? Care sunt oamenii din afara bisericii pe care Dumnezeu i-a adus în calea ta și pe care trebuie să-i iubești ca pe tine însuși.

VINERI - Împlinitori ai întregii Legi (v. 10-11)

Citește: Iacov 2:1-13

OBSERVĂ:

Recitește versetele 8-13. Notează în text expresia *călcători de lege*. Scrie mai jos tot ce afli despre această expresie.

Citește de asemenea Galateni 3:10; 5:3. Ce afli despre modul în care trebuia ținută Legea?

MEDITEAZĂ:

Verstele 10 și 11 trebuie privite ca parte a paragrafului 8-13. Ele au mai multă claritate și forță dacă sunt privite în context. Practic, Iacov reia ideea versetelor 8 și 9 pentru a o explica și argumenta. Evreii, inclusiv cei din comunitatea creștină, erau plini de râvnă și meticuloși în ce privește împlinirea Legii, chiar dacă, acum, neprihănirea lor era bazată pe jertfa lui Hristos (Fapte 21:20). În aceste versete, Iacov atinge un punct foarte sensibil pentru evrei, folosind expresia *călcători de lege*, expresie cu foarte multă greutate. De ce este osândit de Lege cineva care împlinește Legea Împăratească (dar face o mică excepție) sau cineva care împlinește toate poruncile afară de una? (A nu se înțelege că Iacov afirmă faptul că ei chiar împlineau toate poruncile, el pune înaintea lor un caz ipotetic.) Mesajul lui Iacov este că adevărata împlinire a Legii este doar atunci când toată Legea este împlinită. În acest sens, Legea reprezintă o unitate, nu o listă de precepte independente. John McArthur compară încălcarea unei porunci cu spargerea unui geam cu un ciocan. Chiar dacă lovești doar într-un colț, întreg geamul se va sparge. A fi foarte corect în toate lucrurile, dar părtinitor cu aproapele, te face vinovat de toate poruncile. De ce? Versetul 11 dă răspunsul – pentru că toate poruncile au același Dătător. A încălca Legea lui Dumnezeu înseamnă un afront Dătătorului Legii și acest lucru este valabil indiferent dacă este adus prin călcarea unei singure porunci sau mai multe.

Versetul 11 prezintă două exemple ale poruncilor lui Dumnezeu: „să nu preacurvești” și „să nu ucizi”. Cel mai probabil, Iacov nu a ales aceste exemple la întâmplare, ci tocmai pentru că erau grăitoare pentru ei. Dacă în privința preacurveiei, cel puțin în mod literal, Iacov nu-i acuză, în privința uciderii, el are mai multe de spus (1:19-21; 4:1-2; 5;6). Se pare că, în contextul opresiunii săracilor de către cei bogați, unii au recurs la acest act fie în mod metaforic, relațional (Ieremia 18:18), fie chiar în mod literal.

Părtinirea adesea este acceptată și chiar promovată în societate în anumite situații. Dar înaintea lui Dumnezeu acest lucru este un păcat grav. Așadar, dacă îl iubim pe Dumnezeu și dorim să-l împlinim voia, vom iubi și pe aproapele nostru ca pe noi înșine fără a fi părtinitori.

APLICĂ:

Îți dai seama că păcatul este o ofensă adusă lui Dumnezeu și nu doar o încălcare a unei porunci? Înseamnă afectarea unei relații. Pentru această relație a murit Iisus Hristos, împăcându-ne cu Dumnezeu. Prețuiește jertfa lui Hristos, iubindu-ți aproapele cu nepărtinire, aproape pentru care a murit El! Scrie o rugăciune către Dumnezeu cu privire la cele de mai sus.

SÂMBĂTĂ - Mila biruiește judecata (v. 12-13)

Citește: Iacov 2:1-13

OBSERVĂ:

Care este legătura între aceste versetele 12-13 și restul pasajului citit în această săptămână?

Scrie ce înveți despre milă și judecată din aceste versete? Care este relația dintre cele două?

Citește și Matei 18:21-35 pentru o înțelegere mai bună a relației dintre milă și judecată.

MEDITEAZĂ:

Iacov încheie subiectul părtinirii cu un îndemn la milă. Dacă versetul 8 era un îndemn la dragoste față de sărac, aici avem un îndemn la milă. Mila este o manifestare a dragostei, mai ales atunci când cineva este în dificultate. Domnul nostru Iisus Hristos ne învață să iertăm și să arătăm milă față de aproapele nostru (Matei 5:7; 7:1-2; 18:33). Și în comunitatea bisericii primare era nevoie de manifestarea milei. Atitudinea creștină, conformă învățaturii Domnului față de cel sărac, este dragostea și mila, aceasta înseamnând să împlinești *legea slobozeniei* (Iacov 1:25). Iacov ne amintește că vom fi judecați pe baza acestei legi a slobozeniei. Cine arată dragoste și milă va avea și el parte de dragoste și milă (căci *mila biruiește judecata*). Dar cine, ca și mod de viață, refuză să ofere milă, nici el nu va beneficia de mila lui Dumnezeu. Cum, însă, poate cineva să aibă dragoste și milă? Primind prin credință dragostea și mila lui Dumnezeu (Romani 5:5; Efeseni 4:32). Un creștin adevărat cunoaște din proprie experiență dragostea și mila lui Dumnezeu, prin care a devenit copil al lui Dumnezeu și tocmai de aceea poate să le ofere.

APLICĂ:

Dacă te simți ispitit să fii părtinitor cu cineva, pune în practică dragostea și mila. Acestea te vor vindeca de faptele și vorbele părtinitoare. Scrie ce anume poți face.

Dacă te simți disprețuit de către cineva și te simți ispitit să te răzbuni, aplică dragostea și mila. Amintește-ți că ai mare preț în ochii lui Dumnezeu și ai fost iertat. De aceea decide să ierți. Scrie ce anume ai putea să faci pentru a arăta dragoste acelei persoane.

SĂPTĂMÂNA 5

CREDIINȚA FĂRĂ FAPTE ESTE MOARTĂ

TEXT: IACOV 2:14-26

LUNI - Credința fără fapte nu poate să mântuiască (v. 14)

Citește: Iacov 2:14-26

OBSERVĂ:

Care sunt cele două întrebări din versetul 14?

Ce legătură crezi că este între Iacov 2:1-13 și 2:14-26?

Ce înțelege Iacov prin cuvântul *credință*? Dar prin *faptele* credinței? Recitește Iacov 2:1-13 și notează cum descrie Iacov credința și ce fapte ar trebui ea să aibă.

MEDITEAZĂ:

De la subiectul dureros al nepărtinirii, Iacov trece la cel al credinței vii, adevărate, care se manifestă în fapte. Acest subiect este unul de fond, care le însumează oarecum pe celelalte la modul foarte general. Iacov va discuta despre credința adevărată vs. credința moartă până la sfârșitul acestui capitol. Referindu-se la credință, Iacov se referă la modul de viață în acord cu învățăturile Domnului Iisus Hristos (Iacov 2:1), mod de viață ce presupune dragoste și milă (Iacov 2:8, 12,13). În comunitatea creștină evreiască de atunci, ca și astăzi, printre noi, exista ispita unei credințe intelectuale. Unii erau ispitiți să creadă că dacă au acceptat ideea că mântuirea este prin Iisus, Mesia (Hristosul), atunci nu prea mai contează modul

în care îți trăiești viața. Asupra acestei greșeli a atenționat și Domnul Iisus pe iudei (Matei 7:21-27). Iacov intră exact în miezul acestei concepții false și o demontează total în următoarele versete.

Adresarea sa caldă, personală și directă în același timp (*Frații mei, ...*) este urmată de o întrebare foarte tranșantă. *Ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte?* Iacov nu zice că cineva are credința, ci cineva spune că are. Această distincție este foarte importantă pentru a ne ajuta să înțelegem restul pasajului. Astfel, întrebarea lui este una pragmatică, *ce folosește cuiva să spună...?*

Primul argument pe care îl lansează Iacov este acela al *inutilității și ineficacității* unei astfel de declarații. Din păcate, putem fi ispitiți să credem că, dacă declarăm o credință frumoasă, aceasta devine cumva realitate în viața noastră sau ne ajută în vreun fel, chiar dacă nu are acoperire în fapte. Iacov ne atenționează că o astfel de declarație este total inutilă, nefolositoare. Următoarea întrebare explică la ce fel de folos se gândește Iacov. - *Poate oare, credința aceasta să-l mântuiască?* Vedem de aici așteptarea lui Iacov ca mântuirea să fie prin credință. Mântuirea este *folosul* așteptat de la credință. Iacov nu are o altă concepție despre mântuire decât Pavel (Efeseni 2:8-10), ci doar abordează problema mântuirii din altă direcție.

APLICĂ:

Meditează la credința ta. Cât de folositoare îți este? Te mântuiește această credință? Te conduce la viața veșnică? Îți schimbă viața în mod practic?

MARȚI - Credința fără fapte este moartă în ea însăși (v. 15-17)

Citește: Iacov 2:14-26

OBSERVĂ:

Încercuiește expresiile *folosi, folosește* din versetele 14, 16. În ce fel versetul 16 te ajută să înțelegi mai bine versetul 14.

Citește Fapte 1:1; Iacov 2:12. Care trebuie să fie relația dintre fapte și vorbe.

Citește și 1 Ioan 3:16-18 și scrie care trebuie să fie legătura dintre vorbe și fapte? În ce mod suntem îndemnați să ne exprimăm credința care lucrează prin dragoste, conform cu acest pasaj?

MEDITEAZĂ:

După întrebările retorice din versetul 14, Iacov recurge la o ilustrație pentru a arăta cât de nesăbuită este o credință care nu este pusă în practică. Iacov i-a un exemplu al unor persoane cărora le lipsesc lucrurile de bază, vitale, îmbrăcămintea și hrana strict necesară. Dacă cineva ar spune unei astfel de persoane, cuvinte frumoase, urări de bine și i-ar dori împlinirea nevoilor, dar fără a-i da cele necesare, la ce i-ar folosi? După cum cuvintele nu țin de hrană și căldură unui om flămând și înghețat, nici credința fără fapte nu mântuiește pe nimeni. Dacă ne exprimăm credința în cele mai corecte și frumoase declarații, dar nu și în faptele noastre, putem fi siguri că exprimăm o credință absolut nefolositoare și care nu poate mântui.

Versetul 17 reprezintă concluzia versetelor 14-16. Credința care nu are fapte este moartă în ea însăși. Această exprimare se referă la ineficiența și inabilitatea ei de a mântui pe cineva. Sunt persoane care învață pe dinafară ce trebuie să spună, au o formă de evlavie (ex. cum să te porți în biserică, cum să saluți, cum să te îmbraci...), dar nu au convingerile credinței, nu se lasă penetrați în adânc de credința lor, încât să le fie transformat și caracterul și comportamentul. O astfel de credință nu poate mântui pe nimeni, pentru că este moartă.

APLICĂ:

Este credința ta vie, folositoare și mântuitoare?

Este chiar acum vreo situație în viața ta în care ești ispitit să vorbești în loc să acționezi? Ce crezi că ar trebui să faci?

Cunoști pe cineva care are nevoie de ajutorul tău chiar acum? Crezi că are nevoie doar de cuvintele tale sau poți face ceva concret pentru el? Ce anume?

MIERCURI - Credința fără fapte nu poate fi arătată (v. 18)

Citește: Iacov 2:14-26

OBSERVĂ:

Subliniază în text expresiile *arată-mi, arăta*. Care este testul credinței adevărate pe care îl sugerează Iacov aici?

Citește Efeseni 2:8-10. Notează orice referire la *fapte*. Scrie tot ce afli despre credință și apoi tot ce afli despre fapte. Care este rolul credinței și care este locul faptelor în mântuirea noastră? Ce legătură este între cele două?

Citește Galateni 5:6. Notează cum se manifestă credința în Hristos?

MEDITEAZĂ:

Versetele 18-20 reprezintă un alt argument împotriva credinței moarte. Iacov începe prin a prezenta un dialog cu un adversar ipotetic care ar susține separarea credinței de fapte. Acesta afirmă că cineva poate să aibă sau credința, sau faptele,

astfel separându-le pe cele două. La această afirmație ipotetică, Iacov răspunde cu un argument foarte simplu. El cere celui ce afirmă că are credință să încerce să o arate în mod independent de fapte. Acest lucru este pur și simplu imposibil. Credința este vizibilă în fapte, așa cum se oferă Iacov să o arate.

Credința mântuitoare nu este doar un set de idei și învățături scrise, ci un mod de viață. Astfel, credința inimii este făcută vizibilă pentru cei din jur. Trăind în ascultare de Dumnezeu, oamenii văd credința noastră. Iar dacă nu văd nimic, cel mai probabil nici nu prea au ce vedea. Cea mai puternică și convingătoare mărturie a credinței adevărate nu vine din cărțile de teologie, ci din trăirea practică a celor ce cunosc pe Domnul.

APLICĂ:

Ce văd cei din jur în viața ta? Sunt ei conștienți de credința ta? Ai putea tu să le indici credința din faptele tale?

Care sunt faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu ca tu să umbli în ele? În care din ele umbli chiar acum?

JOI - Credința fără fapte este drăcească, zadarnică. (v. 19-20)

Citește: Iacov 2:14-26

OBSERVĂ:

Citește Deuteronom 6:4-5 și Levitic 19:18. Notează cele 2 porunci cu privire la dragoste, date de Dumnezeu?

Citește Matei 22:35-40. În ce mod Domnul Iisus leagă cele două porunci? Crezi că

ele pot fi împlinite separat?

Care este legătura dintre versetul 19 și textele din Deuteronom 6:4-5, Levitic 19:18, Matei 22:35-40? Ce elemente din întreg capitolul 2 rezonează cu aceste texte centrale pentru gândirea iudaică?

MEDITEAZĂ:

Iacov se adresează iarăși interlocutorului său ipotetic, aducând un nou argument împotriva credinței fără fapte. Iudeii recitau (*Shema*) textul din Deuteronom 6:4-5 împreună cu alte texte de cel puțin 3 ori pe zi, astfel erau foarte familiarizați cu această declarație de credință fundamentală, pe care o citează Iacov (...*Dumnezeu este unul* ...). Domnul Iisus, când a recitat Deuteronom 6:5, a adăugat și Levitic 19:18 (*Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși*...). Astfel, în mintea evreului, care se întorsese la Hristos, cele două trebuia să sune inseparabil. Nu poți iubi pe Dumnezeu fără să iubești pe aproapele, pe cel creat de El (Iacov 3:9-10). De fapt, dragostea pentru Dumnezeu, de cele mai multe ori, se verifică în dragostea pentru aproapele.

Versetul 19 clarifică tipul de credință pe care afirma că îl aveau unii – o credință mentală. În mod sarcastic Iacov spune că este foarte bine ceea ce crezi, doar că ai o mare problemă, genul acesta de credință îl au și demonii, fără a le folosi la nimic. Dracii știu mai multă teologie decât oamenii. Ei au recunoscut pe Hristos înainte ca mulți să-și dea seama de identitatea Lui. Ei chiar I s-au închinat. Mai mult, Iacov spune că dracii nu doar cred, dar se și *înfioară*. Ei sunt cutremurați de realitatea prezenței lui Dumnezeu, pentru că sunt mult mai conștienți de realitatea spirituală. Și, totuși, ei rămân tot draci, tot răzvrățiți. Astfel, Iacov afirmă despre credința mentală, lipsită de fapte ca fiind o credință inferioară până și credinței dracilor. De aceea, în versetul 20, Iacov are o adresare dură și directă destinatarilor, numind *nesocotit* pe cel ce refuză să înțeleagă zădărniciia unei astfel de credințe. O credință care declară dragoste Singurului Dumnezeu, dar nu poate avea milă și dragoste față de aproape sau sărac, este absolut zadărniciă.

APLICĂ:

Cunoașterea doctrinei creștine este foarte utilă și necesară, dar ea, în sine, nu mântuiește. Credința implică cunoașterea, dar nu este egală cu cunoașterea. În lumina celor studiate astăzi, în viața ta, faci diferență între cunoaștere, emoție (fior) și credință vizibilă în fapte?

VINERI – Credința lucrează împreună cu faptele – Exemplul lui Avraam (v. 21-24)

Citește: Iacov 2:14-26

OBSERVĂ:

Citește Galateni 3:6; Evrei 11:17-19. Cum crezi că s-a manifestat credința lui Avraam în acest context?

Citește și Genesa 22:1-19. Notează faptele (cuvintele și acțiunile) ce au însoțit credința lui Avraam.

MEDITEAZĂ:

Cea mai mare dovadă a încrederii (credinței) lui Avraam în Dumnezeu a fost disponibilitatea sa de a aduce pe Isaac ca jertfă. Avraam nu avea o credință interioară și atât. El nu avea doar gânduri despre Dumnezeu, ci a luat, efectiv, pe fiul său și au mers pe muntele Moria pentru a împlini porunca lui Dumnezeu (Genesa 22:1-19). Credința lui lucra împreună cu fapta. Altfel spus, credința lui producea fapte, iar faptele îi desăvârșeau (perfecționau, maturizau) credința. Faptele despre care vorbește Iacov nu sunt niște fapte meritorii, ci expresii ale

credinței adevărate. Să nu uităm că lucrul pe care-l argumentează Iacov este acela că adevărata credință nu poate fi separată de fapte. El nu susține formula: credință plus fapte egal neprihănire, ci credința care se exprimă sau se manifestă prin fapte (Galateni 5:6), aceasta duce la neprihănire. Atunci când Iacov scrie că Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, el privește faptele ca pe o expresie a credinței și mai ales ca pe o desăvârșire (împlinire, finalitate) a acesteia. După cum răbdarea (Iacov 1:4) contribuie la desăvârșirea și maturizarea noastră, tot așa și faptele conduc la desăvârșirea și maturizarea credinței noastre.

Iacov în versetele 21, 24 afirmă același lucru ca și Pavel în Efeseni 2:8-10, doar că o face din altă perspectivă. Dacă Pavel accentuează lipsa oricărui merit în ceea ce privește primirea mântuirii prin credință și exclusivitatea harului lui Dumnezeu în ce privește mântuirea, Iacov pune accentul pe manifestarea practică, în fapte, a credinței mântuitoare. Astfel, acele fapte bune (Efeseni 2:10) pe care Pavel le descrie ca fiind scopul pentru care ne-a mântuit Dumnezeu, Iacov le prezintă ca pe o dovadă intrinsecă a validității credinței mântuitoare (v. 22).

APLICĂ:

Ce ai învățat despre credința lui Avraam din pasajul de azi? Dar despre credința ta?

Despre Avraam ni se spune că a fost numit „prietenu” lui Dumnezeu (v. 23). Cum ai descrie relația ta cu Dumnezeu? Trăiești tu comunicarea, ascultarea, încrederea aceasta în relație cu El? Citește Evrei 11:6 înainte de a răspunde al această întrebare.

SÂMBĂȚĂ - Credința lucrează împreună cu faptele – Exemplul lui Rahav (v. 25-26)

Citește: Iacov 2:14-26

OBSERVĂ:

Citește Evrei 11:31 și Iosua 2:1-21. Notează care au fost vorbele și faptele ce demonstau credința lui Rahav în Dumnezeu.

MEDITEAZĂ:

Ultimul argument pe care-l aduce Iacov, susținând imposibilitatea separării credinței de fapte, este exemplul curvei Rahav (Iosua 2:1-21). Aceasta a găzduit iscoadele trimise de Iosua, le-a protejat cu riscul propriei vieți și le-a eliberat în siguranță. Iar acțiunea ei s-a bazat pe puterea și caracterul lui Dumnezeu (Iosua 2:9-11). Ea a crezut că Dumnezeu a dat țara în mâinile lui Israel. Această credință a ajutat-o să ia deciziile cele mai bune, salvându-i viața și familia. Din nou, la fel ca și în cazul lui Avraam, dacă credința ei ar fi însemnat doar niște idei pe care să le creadă, dacă n-ar fi găzduit pe iscoade (Evrei 11:31), dacă nu le-ar fi protejat, dacă nu și-ar fi riscat viața pentru pentru ceea ce credea despre Dumnezeu, dacă n-ar fi lăsat funia cărămizie la fereastră, acele idei n-ar fi valorat nimic. Doar când aplicăm credința noastră, ea se dovedește vie și eficace.

Ce au în comun Avraam și Rahav? Primul un personaj atât de respectat social, al doilea din cu totul altă categorie. Ceea ce au în comun și ei, și oricine crede - este credința. Atât credința lor, cât și a noastră, conduce la neprihănire. Dar așa cum la ei a fost însoțită de fapte, tot așa să fie și la noi însoțită de ascultarea practică de Dumnezeu.

Versetul 26 reprezintă concluzia paragrafului anterior, dar și a întregului capitol. Această concluzie nu este nouă, ea a fost enunțată de Iacov (v. 17). În ea este cuprinsă ideea centrală pe care dorește să o transmită Iacov și anume că nu există separare între credință și faptă, decât cu prețul morții. A separa fapta de credință înseamnă să o omori. Ceea ce înseamnă duhul pentru trup, înseamnă și fapta pentru credință.

APLICĂ:

Ce ai învățat despre credință de la Rahav? Dar de la Iacov?

A ține credința și fapta laolaltă poate fi greu uneori, cum a fost și pentru Rahav. Cercetează-te! Sunt cele două împreună în viața ta?

SĂPTĂMÂNA 6

RESPONSABILITATEA FOLOSIRII LIMBII

TEXT: IACOV 3:1-12

LUNI - Privire de ansamblu (v. 1-12)

Citește: Iacov 3:1-12

OBSERVĂ:

Citește pasajul întreg: capitolul 3:1-12 de mai multe ori. Caută să identifici care sunt principalele îndemnuri ale lui Iacov și cui se adresează el. Observa exemplele pe care le oferă pentru a face mai vizibil ceea ce transmite. Observa abundența de imagini din învățătura sa.

Roagă-te pentru înțelepciune în înțelegerea textului.

APLICĂ:

Ce sfat poți să iei pentru tine și să aplici de azi?

MARȚI - Dacă nu greșești în vorbire... (v. 1-2)

Citește: Iacov 3:1-12

OBSERVĂ:

Cui se adresează Iacov? Cum îi numește? Pe cine include în subiect atunci când transmite avertizarea din versetul 1 (la ce persoana se exprima el)? Ce spune Iacov despre învățători? Ce spune Iacov despre omul care poate să-și înfrâneze limba? Care este responsabilitatea învățătorilor și fata de cine?

Citește și textele de mai jos:

Matei 23:6-8; 1 Corinteni 12:28, vezi și Efeseni 4:11; 1 Timotei 6:3; 2 Timotei 4:3;
Ce înveți despre vorbire?

În Matei 9:38, Domnul ne învață să ne rugăm pentru lucrători. Cum se corelează acesta cu îndemnul lui Iacov, ca să nu fie mulți învățători?

MEDITEAZĂ:

Iacov nu elaborează problema numărului învățătorilor, ci mai degrabă impactul vorbirii fără substanța și fără control, nevoia unora de a domina pe alții prin logoree sau prin învățături omenești. Iacov atrage atenția că prestigiul de care unii leagă titlul de învățător aduce o responsabilitate sporită în fața lui Dumnezeu. Când Iacov avertizează asupra problemelor de vorbire, ne putem aduce aminte de Predica de pe Munte: Matei: 5:21-22

Modul în care cineva vorbește reflectă maturitatea sa. Cel ce-și controlează propria vorbire manifestă maturitate. *Om desăvârșit* înseamnă om complet, matur (Iacov 1:4). Totuși un om matur nu este un om perfect. Iacov spune că toți greșim în multe feluri (se include și pe sine).

APLICĂ:

Ce te motivează să deschizi gura, ca să îi înveți pe alții? Care este motivația ta în a te implica în viața altora? Care ar trebui să fie motivația profundă a sfințeniei în vorbire? Este deținerea puterii o ispită pentru tine?

Ce lege ni se cere să împlinim (Levitic: 19:18) Cum se leagă sfințenia în vorbire de autocontrolul nostru în general?

MIERCURI - Buturuga mică răstoarnă carul mare (v. 3-6)

Citește Iacov 3:1-12

OBSERVĂ:

Iacov folosește trei imagini. Identifica-le! Ce au în comun imaginile acestea?

Integrează cu textul citit primele două versete. Care este stilul argumentației lui Iacov? Unde pune concluzia argumentului?

Citește următoarele texte și notează tot ce înveți despre impactul cuvântului, al limbii.

Proverbe 16:27; 26:21; Isaia 30:27

MEDITEAZĂ:

Cuvântul are un potențial uriaș. Ce spunem poate forma, ridica sau răni și dărâma. Iacov atrage atenția în principal învățătorilor ale căror îndemnuri pot să afecteze viața unor comunități întregi. Să ne amintim că o bună parte a epistolelor din Noul Testament au fost scrise ca urmare a unor stări de criză generate de unii care i-au învățat pe credincioși lucruri greșite. Doar cu titlu de exemplu: 2 Corinteni, Galateni, Coloseni, I Timotei, Iuda. Iacov transmite în imagini vii controlul exercitat prin comunicare (prin cuvânt) și impactul uriaș al vorbirii. Crezi că limbajul religios este totdeauna edificator și formator? Argumentează.

Versetul 6 ne atrage atenția că vorbirea noastră poate fi o sursă de poluare spirituală, atunci când este alimentată de focul gheenei (o metaforă a iadului). Când vorbim sub influența mâniei sau invidiei, geloziei sau urii, învenimăm întreaga noastră ființă cu aceste atitudini toxice. Omul care practică o astfel de vorbire își face mult rău în primul rând sieși și apoi și celor ce-l ascultă.

APLICĂ:

Ce ar trebui să schimbi în obiceiurile tale în legătura cu vorbirea?

Cum ai putea concret să zidești familia, grupul tău, colegii tăi prin ce spui? Dar prin ce eviți să spui?

Te lupți cu ispita controlului vieții celorlalți? Cum se manifestă la tine? Ce faci să te împotrivești ispitei?

JOI - Este mai greu decât pare la prima vedere (v. 7-8)

Citește Iacov 3:1-12

OBSERVĂ:

Iacov se exprima foarte vivace și chiar hiperbolic. Observa „exagerările” în limbajul folosit. Iacov folosește o paralelă pentru a compara două realități. Care sunt acestea?

Atenție! Stilul lui Iacov nu este unul liniar, ca al apostolului Pavel, ci de multe ori el face o afirmație pe care o dezvoltă și o demonstrează, folosind mai multe perspective. Stilul său seamănă în anumite părți cu stilul poetic al cărții Iov sau cu alte cărți poetice, cum ar fi Proverbele, dar și cu modul în care s-a exprimat Domnul Iisus (vezi predica de pe munte).

Păstrează legătura între textele citite până acum. Citește paragraful întreg, versetele 1-12.

Cu ce compară Iacov limba?

Citește următoarele texte și notează tot ce înveți despre impactul cuvântului.

Proverbe 12:18; 13:3; 15:4; 31:26

MEDITEAZĂ:

Retorica negativă a lui Iacov s-ar putea să ne sperie, dar nu trebuie să uităm că ea are ca scop să ne atragă atenția asupra seriozității subiectului. Se aseamănă în aceasta privința cu stilul profetic. Suntem avertizați că limba noastră are o

înclinație puternică spre rău, tocmai de aceea nu trebuie să privim problema ca fiind doar a altora.

Este important de observat ce spune și ce nu spune Iacov. El nu spune că Dumnezeu nu poate împlânzi limba, ci doar că nici un om nu are putere să o împlânzească. Așadar el subliniază neputința naturii umane de a se schimba pe sine însăși.

Citește Marcu 7:1-22. Iisus identifică sursa problemelor noastre. Câteodată, de fapt de cele mai multe ori, dacă suntem sinceri, cercetarea de sine este dureroasă, pentru că observăm în noi ceea ce ne îngrozește: o corupere foarte profundă chiar și a celor mai bune intenții, o întoarcere spre noi, care ne macină. Corelează și cu Matei 12:34 și contextul.

APLICĂ:

Nu trebuie să fim naivi în ce privește mesajele pe care le primim. O vigilență înțeleaptă și echilibrată este foarte sănătoasă, deoarece trăim într-o lume în care cuvântul este folosit săucidă (vezi și Psalmii 140:3; 58:3-4; Romani 3:13).

Cum ne analizăm, însă, pe noi, așa încât să descoperim când limba noastră lovește? Cât de conștient ești de motivațiile tale înainte să te exprimi cu privire la un lucru. Ne este mai ușor să împlânzim fiare, decât să ne împlânzim vorba. De ce?

VINERI - Din prisosul inimii ... (v. 9-12)

Citește Iacov 3:1-12

OBSERVĂ:

La ce persoană se exprima Iacov? Ce antiteze folosește? Cu ce imagini concluzionează?

Observa indemnul cald din versetul 10 și întrebările de întărire ce urmează.

Păstrează legătura între textele citite până acum. Recitește paragraful în întregime.

Citește următoarele texte și notează tot ce înveți despre o vorbire în acord cu o inimă schimbată.

Luca 6: 27-28; Romani 12:14; Matei 15:10-20

MEDITEAZĂ:

Iacov face referire la binecuvântarea lui Dumnezeu în cutuma religioasă, de exemplu, în rugăciuni sau în diversele liturghii și opune acestor cuvinte ura fata de semenii care se manifesta tot prin cuvânt. El spune clar că această stare dublicitară nu trebuie să continue. Dar, ca și Iisus, el ne îndreaptă privirea spre sursă. Este mai bine să recunoaștem și să ne pocăim decât să facem mici schimbări de comportament sau chiar de vorbire, pentru că problema noastră vine din inimă și acolo trebuie să intervină și schimbarea. Atunci când inima noastră este schimbată și umplută de Duhul Sfânt, din ea nu va mai curge apă amară, ci apă dulce sau râuri de apă vie (Ioan 7:38-39) – cuvinte care aduc viață celor ce le aud.

Nu trebuie să uităm contextul: învățătorii care se adresează comunității. Acest fapt ne atrage atenția asupra responsabilității privind învățătura, atât când îndrăznim să învățăm pe alții, cât și atunci când ascultăm.

APLICĂ:

Iacov ne atrage atenția că manifestarea noastră în vorbire are la baza „conținutul” inimii, iar impactul cuvintelor rostite poate să fie disproporționat de mare, comparat cu dimensiunea mică a limbii. Notează una sau doua probleme cu care te lupți în inima ta, chiar dacă acestea apar sau nu la suprafață. Vorbește despre aceste probleme cu Dumnezeu în rugăciune. Comunică cu un prieten bun și matur problema și roagă-l să te sprijine atât în rugăciune, cât și cu sfaturi.

SÂMBĂȚĂ - Să recapitulăm (v. 1-12)

Recitește pasajul întreg: Iacov 3:1-12.

Notează în cuvinte proprii mesajul paragrafului. Nu mai mult de trei fraze.

Notează o decizie pe care ai luat-o și pe care ai pus-o în practica în această săptămână.

Roagă-te pentru har și putere, ca să înțelegi cum anume să aplici cuvintele Scripturii în fiecare zi și să dezvolti obiceiuri sfinte.

SĂPTĂMÂNA 7

ÎNȚELEPCIUNEA CARE VINE DIN CREDINȚĂ

TEXT: IACOV 3:13-18

LUNI - Privire de ansamblu (v. 13-18)

Citește Iacov 3:13-18

OBSERVĂ:

La ce persoana se exprima Iacov? Vezi contrastul cu versetul 1 din același capitol? Cui se adresează Iacov? Care este tema pe care o introduce Iacov? (vezi cuvântul cheie care se repetă)

Ce antiteze folosește?

Tema înțelepciunii este foarte importantă în Biblie, fiindcă sunt cărți întregi care se pot defini ca și „cărți ale înțelepciunii”. Vezi tema înțelepciunii în Proverbe sau în cartea Iov?

Ce spune Biblia despre sursa înțelepciunii adevărate? Citește Iov capitolul 28, Proverbele 1:1-7

MEDITEAZĂ:

Iacov se adresează în primul rând învățătorilor, trecând la tema înțelepciunii.

El arată că inima noastră poate cauta înțelepciunea cu o motivație greșită și caracterizează efectele înțelepciunii de sus în contrast cu rezultatele înțelepciunii de jos. De ce crezi că face aceasta distincție? Care este legătura între înțelepciune și caracter? În ce constă diferența între înțelepciune și inteligență?

APLICĂ:

Cat de importanta este înțelepciunea pentru viața ta? Ce faci ca să fii mai înțelept? Care sunt sursele tale de înțelepciune? Cum o cauți concret?

Identifică un obicei sau decizie nouă din ultimele luni și care îți demonstrează că ai învățat ceva nou și ai aplicat, devenind mai înțelept.

MARȚI - Înțelepciunea și faptele credinței (v. 13)

Citește Iacov 3:13-18

OBSERVĂ:

Ce fel de întrebare pune Iacov? Cine răspunde? Când răspunde întrebării?

Observă importanța legăturii între înțelepciune și caracter în Scriptură. Ce înveți din textele de mai jos?

Deuteronom 1:13,15; 1 Împărați 4:29; Daniel 5:11-12; Numeri 12:3

MEDITEAZĂ:

Iacov este foarte direct, arătând că cei care se cred înțelepți nu pot să facă apel doar la cunoștințele și experiența lor, ci mult mai mult la caracterul, lor care se vede din faptele și atitudinea lor. Așteptarea lui Iacov este ca adevărata înțelepciune să fie vizibilă (la fel ca și adevărata credință 2:18). Înțelepciunea adevărată sau înțelepciunea de sus, spune Iacov, trebuie să fie văzută în fapte făcute cu blândețe. Blândețea este aceea care facilitează relații autentice și deschise. Vezi și cum Se caracterizează Iisus pe Sine în Matei 11:29. El face aici o corelație foarte importantă între înțelepciune și caracter. Meditează la aceasta legătura și la faptul că înțelepciunea nu este o abilitate personală, ci un fel de a fi (cum ești versus ce știi/poți).

APLICĂ:

Cum te evaluează alții? Cat de abordabil ești? Ce poți spune despre relațiile tale?

Definește blândețea. Cum arăți că prețuiești blândețea în relațiile tale? Cum se împletesc în viața ta faptele bune și blândețea?

MIERCURI - Înțelepciunea de jos (v. 14-15)

Citește Iacov 3:13-18

OBSERVĂ:

Cum caracterizează Iacov înțelepciunea din acest paragraf?

Unde localizează Iacov problema? Observați relația între cauză și efect! Cine determină pe cine?

MEDITEAZĂ:

Termenii folosiți în original pentru expresia „pizmă amară și duh de ceartă” sunt zel (*zelos*) și ambiție (*eritheia*), de aceea veți găsi traduceri care variază. Iacov avertizează pe cei care sunt duri și gata la o atitudine asemănătoare cu cea a zeloților pentru a-și impune punctul de vedere și a fi dominanți. El arată că aceasta stare a inimii duce la negarea adevărului și la lăudăroșenie, deoarece obiectivul acestor învățători este propria reputație și putere. Nu trebuie să uităm că Evanghelia trebuie atât propovăduita, cât și trăită. Iacov insistă pe acest echilibru.

Iacov atrage atenția asupra efectelor practice. Țineți minte că și Iisus în Matei 7 ne amintește că „după roadele lor îi veți cunoaște”?

Aceasta așa-zisă înțelepciune, descrisă de Iacov, este opusă înțelepciunii venite de sus și practic se opune împărăției lui Dumnezeu, având ca sursă ultimă lumea spiritelor care se opun lui Dumnezeu.

Reflectează și la tendința noastră de a ascunde adevărata pornire a inimii, atât prin gestionarea aparențelor („a ne lauda”), cât și prin (auto)înșelare („a minți împotriva adevărului”).

APLICĂ:

Care este impactul tău în comunitate, la locul de muncă și în familie? Verifică-te folosind efectele descrise de Iacov. Găsești în inima ta o stare sau înclinație de care trebuie să te pocăiești?

În ce domenii investești cu energie și pasiune? De ce?

JOI - Efectele înțelepciunii de jos (v. 16)

Citește Iacov 3:13-18

OBSERVĂ:

Citește încă o dată tot paragraful 3:13-18. Observă și notează efectele înțelepciunii care nu vine de sus.

Corelează și cu 1 Corinteni 14:33. Gândește-te la impactul așa-zișilor învățători asupra bisericilor Galatiei (cu titlu de exemplu vezi Galateni 2:12) sau în Corint (în special a doua epistola).

Citește Faptele Apostolilor 15. Observă impactul unora care din zel pentru anumite tradiții au început să învețe pe alții. Observă impactul asupra bisericii, cât și atmosfera inițială a dezbaterii Faptele Apostolilor 15:7.

Citește Epistola 1 Timotei 1:1-7 în care Timotei este trimis de Pavel să corecteze biserica din Efes, puternic afectată de unii care „*vor să fie învățători ai Legii și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc*” (1 Timotei 1:7).

MEDITEAZĂ:

Iacov este practic și direct. Efectele celor descrise în versetele 14 și 15 sunt: tulburare sau haos și fapte rele sau manifestări de răutate. Am mai putea traduce și cu „haos și răutate de toate felurile”. Atunci când mândria noastră este motorul vieții noastre, mai târziu sau mai devreme, efectele vor fi evidente. Observă contrastele dintre atitudinile însoțite de fapte, în cazul celor două feluri de înțelepciune. Încearcă să vizualizezi ambele comportamente. Pe care le recunoști în viața ta?

APLICĂ:

Nu ai întâlnit comunități distruse de ambiție și luptă pentru putere? Ce ai putea face tu ca în jurul tău să limitezi aceste efecte?

Cum ai putea să limitezi tulburarea, faptele rele și manifestările de răutate în viața

ta de familie?

VINERI - Înțelepciunea de sus (v. 17-18)

Citește Iacov 3:13-18

OBSERVĂ:

Citește încă o dată tot paragraful 3:13-18. Ce mecanism folosește Iacov pentru a compara cele două feluri de înțelepciune. Notează calitățile înțelepciunii de sus. De ce îți amintește aceasta listă?

Corelează și cu 1 Corinteni 13, Galateni 5:19-23; Luca 6:20-26; Vezi și personificarea înțelepciunii din Proverbe 8.

Vezi cum anume contrastează calitățile înțelepciunii de sus pe care le-ai identificat înainte cu ce judeca Domnul Iisus în farisei în Matei 23. Notează unde găsești contrastele.

MEDITEAZĂ:

Înțelepciunea de sus, prin contrast cu cea drăcească, vine de la Dumnezeu și, chiar dacă Iacov nu scrie explicit, aici avem lucrarea Duhului Sfânt (vezi și legătura cu scrierile lui Pavel).

Înțelepciunea nu poate fi ruptă de caracter, iar schimbarea caracterului nostru și creșterea în asemănarea cu Domnul Iisus sunt efectele lucrării Duhului Sfânt. Descrierea manifestării înțelepciunii de sus nu este compusă la întâmplare, ci indică nevoile specifice ale comunităților cărora se adresa Iacov. Meditează la fiecare trăsătură a înțelepciunii care vine de sus și corelează cu viața ta aceste

adevăruri.

Iacov încheie acest pasaj arătând importanța păcii pentru comunitatea creștină. De multe ori, pacea este prezentată ca o simplă lipsă a conflictului sau liniște. Iacov, însă, arată că ea înflorește în mijlocul unei comunități de caractere schimbate de Hristos prin Duhul Sfânt. Pacea nu este o liniște de cimitir între entități fără relații, ci armonia dintre niște persoane cu relații autentice de încredere și dragoste.

APLICĂ:

Ce ar trebui să faci ca Duhul Sfânt să producă în tine înțelepciunea descrisă de Iacov? Recitește tot pasajul Iacov 3:1-18 și stabilește doua sau trei acțiuni pe care le vei face concret pentru a crește în înțelepciune.

SÂMBĂȚĂ - Să recapitulăm (v. 13-18)

Recitește pasajul întreg: Iacov 3:13-18

Notează în cuvinte proprii mesajul paragrafului (nu mai mult de trei fraze).

Notează o decizie pe care ai luat-o și pe care ai pus-o în practică în această săptămână.

Roagă-te pentru har și putere ca să înțelegi cum anume să aplici cuvintele Scripturii în fiecare zi și să dezvolți obiceiuri sfinte.

SĂPTĂMÂNA 8

COMUNITATEA CREDINȚEI ȘI DISENSIUNILE

TEXT: IACOV 4:1-12

LUNI - Privire de ansamblu (v. 1-12)

Citește Iacov 4:1-12

OBSERVĂ:

Citește întreg paragraful Iacov 4:1-12. Observă la ce persoană scrie Iacov, compară cu capitolul 3.

Identifică tema, ce cuvinte se repetă, cum se leagă cu temele din capitolul 3.

Observă efectele acțiunii învățătorilor neduhovnicești și notează-le. Observă rolul distructiv pentru o comunitate al caracterului care este modelat de valorile lumii. Care sunt de fapt cauzele identificate de Iacov. Notează.

Corelează și cu capitolul 3. Citește textele împreună. Cum se leagă vorbirea, înțelepciunea și disensiunile?

MEDITEAZĂ:

Iacov este direct. El vorbește de faptul că problemele provin din interiorul nostru (dorințele, năzuințele noastre). Termenii nu sunt echivoci, ci vii și dramatici. Un caracter modelat de valorile lumii, chiar dacă se îmbracă în haine religioase, în

cuvinte și sloganuri evanghelice, este în vrăjmășie cu Dumnezeu, iar efectele unor asemenea lideri sunt dezastroase. Iacov este îngrijorat de efectul acestor oameni asupra comunității.

APLICĂ:

Ce impact ai în familia ta? Dar în grupul tău? În comunitatea ta? Cum îți dai seama de ce valori ești condus de fapt?

Ce ai făcut în ultimul timp ca să te îndrepti? Ai aplicat ceva concret din ce ai citit până acum din Iacov?

MARȚI - Cauzele (v. 1-3)

Citește Iacov 4:1-12

OBSERVĂ:

Observă stilul lui Iacov. El pune două întrebări. A doua este răspunsul la prima. Cum definește Iacov sursa problemei? Observă expresiile de forma dorința - dorința neîmplinită – consecință. Sunt cuvinte care vă șochează?

Ce ne îndeamnă Iacov să cerem cu credință la începutul epistolei sale?

Corelează și cu Romani 7; Galateni 5:17; 1 Petru 2:11

Care este mesajul comun acestor texte?

MEDITEAZĂ:

Iacov prezintă două seturi de acțiuni cu cauzele lor.

a) Voi poftiți și nu aveți; <deci> ucideți;

b) pizmuiți și nu izbutiți să căpătați; <deci> vă certați și vă luptați.

Apoi arată că destinatarii săi cereau lui Dumnezeu, chiar înțelepciunea, dar cu o motivație egoistă. Rezultatele sunt dezaastroase atât pentru cei în cauză, cât și pentru cei din jur.

Să ne amintim că ceea ce îi motiva pe învățătorii „prea mulți” era ambiția, mai sintetic: puterea.

Cât de departe se poate ajunge? Până la crimă.

APLICĂ:

Care este efectul acțiunilor tale? Cum îți cercetezi motivațiile? Ce faci când descoperi motivații greșite?

De unde crezi că vin luptele și certurile din viața ta? A cui este responsabilitatea? Meditează și răspunde sincer la această întrebare.

MIERCURI - O prietenie periculoasă (v. 4-6)

Citește Iacov 4:1-12

OBSERVĂ:

Ce fel de limbaj folosește Iacov? Observă stilul său de a pune întrebări.

Ce fel de întrebări pune? La ce autoritate face el apel? Textul citat este din Proverbe 3:34. Ce antiteze folosește el?

Corelează și cu 1 Ioan 2:15-17, 2 Timotei 3:1-9. Recitiți Matei 18; 20:25-28. Ce valori prețuiește Dumnezeu? Cum contrastează acestea cu valorile lumii?

MEDITEAZĂ:

Sensul termenului de prietenie scapă omului modern. Aici avem noțiunea de fidelitate totală, relație adâncă între două persoane. Vezi, spre exemplu, relația între David și Ionatan. Astfel prietenia cu lumea înseamnă: loialitate, congruență de valori, intimitate cu lumea. Cum vedeau învățătorii, cărora li se adresează Iacov, puterea, ambiția, întâietatea? Ce trăda acest gen de valori?

Virulența cu care se exprimă Iacov ne aduce aminte de Matei 23 în care Iisus nu ezita în a folosi termeni duri pentru ca ascultătorii Săi să se trezească.

Versetele 5-6 pot fi interpretate în mai multe sensuri datorită gramaticii din textul original..

În opinia noastră o altă variantă de interpretare, decât cea din traducerea Cornilescu, este mai aproape de contextul general al mustrării învățătorilor care produc dezbinare și a cauzelor acestor stări de prietenie cu valorile lumii:

Spiritul omului este înclinat spre invidie.

Domnul însă ne dă har.

Domnul stă împotriva celor mândri.

El dă har celor smeriți.

Astfel Iacov îi îndeamnă pe ascultătorii săi la pocăință de păcatul mândriei care este la baza dorinței lor de putere și dominare.

APLICĂ:

Care este atitudinea ta când realizezi că Domnul te mustră? Care sunt valorile care contează pentru tine? De ce valori ale lumii ar trebui să te pocăiești?

JOI - O pocăință autentică – partea întâi (v. 7-10)

Citește Iacov 4:1-12

OBSERVĂ:

Câte verbe sunt la imperativ? Ce ton are textul?

MEDITEAZĂ:

Avem 10 porunci sau îndemnuri (verbe la imperativ). Iacov arată că starea descrisă în paragrafele anterioare cere pocăința. El detaliază schimbarea de atitudine și acțiunile care ar trebui să însoțească aceasta întoarcere de la prietenia cu lumea. Supuneți-vă... Vezi și 1 Petru 5:5-9. Leacul pentru invidie și ambiție este să recunoaștem suveranitatea și locul pe care ni l-a dat Dumnezeu.

Împotriviți-vă Diavolului... Vezi și Efeseni 6:13; 1 Petru 5:9; 1 Corinteni 10:13. Avem responsabilitatea și resursele să ne împotrivim atacului valorilor lumii asupra noastră: mândria, dorința de putere, patima (zel pentru propriile ambiții sau „pornire nebună”, cum spunea Pavel). Împotrivindu-ne acestor valori lumești, ne împotrivim Diavolului, care se folosește de ele.

Apropiati-vă de Dumnezeu... Vezi și 2 Cronici 15:1-4, Zaharia 1:3; Maleahi 3:7. Nu este suficient să ne împotrivim și să ne supunem, trebuie în mod activ să ne apropiem de Dumnezeu. Aceasta este o atitudine de pocăință și căutare a persoanei Lui, însoțită de acțiuni concrete de ascultare și împlinire a voii Lui.

APLICĂ:

În ce domenii ale vieții tale trebuie se aplici ce scrie Iacov aici? Notează cel puțin un domeniu.

Care sunt valorile lumii cărora trebuie să te împotrivești chiar acum?

VINERI - O pocăință autentică – partea a doua (v. 7-10)

Citește Iacov 4:1-12

MEDITEAZĂ:

Avem 10 porunci sau îndemnuri (verbe la imperativ). Iacov arată că starea descrisă în paragrafele anterioare cere pocăință. El detaliază schimbarea de atitudine și acțiunile care ar trebui să însoțească aceasta întoarcere de la prietenia cu lumea.

Supuneți-vă ...

Împotriviți-vă diavolului ...

Apropiați-vă de Dumnezeu...

Curățați-vă mâinile, păcătoșilor; curățați-vă inima, oameni cu inima împărțită!

Iacov pune accent atât pe exterior, adică pe mâini, pe ce se vede, cât și pe interior, pe inimă – centrul personalității noastre. El folosește imaginea curățirii rituale necesare pentru a face slujbele la Templu, pentru a aminti ascultătorilor săi de seriozitatea apropierei de Dumnezeu și de nevoia noastră de curățire. Vezi și 1 Ioan 1:5-2:2.

Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare

Lamentați-vă, jeliți și plângeți! Arată nevoia de a realiza starea gravă în care sunt cei cărora le scrie Iacov. Mândria, dorința de putere și ambițiile au dus la cuvinte rostite fără înțelepciune, din dorința de dominare. Rezultatul a fost fracturarea comunității, lupte, certuri, chiar crimă. Rezultatul unei asemenea stări este evident dezastrul final. Râsul și bucuria date de posibile succese în luptele și disputele avute nu au ce căuta, dacă pocăința este autentică. Vezi și Amos 8:10.

Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.

Avem aici o sinteză a pocăinței reale însoțită de o făgăduință. Învățătura aceasta o găsim și în Matei 23:12; 2 Cor 11:7, 1 Petru 5:6 și Filipeni 2:5-11. Smerenia recunoaște poziția noastră înaintea Creatorului și Mântuitorului, cât și nebunia mândriei și autocentrării noastre în fața unui Dumnezeu sfânt și iubitor.

Sintetizând pasajul, chiar dacă Iacov nu folosește cuvântul *pocăință*, el arată în ce consta ea:

- o relaționare corectă față de Dumnezeu, atât la nivelul inimii, cât și al comportamentului;
- o iertare, descrisă aici ca purificare, curățare;
- o schimbare vizibilă și care cuprinde întreaga ființă, inclusiv emoțiile noastre;
- o experimentare practică a harului lui Dumnezeu, Care ne ridică (un statut care este în opoziție cu mândria noastră care vrea recunoaștere cu orice chip).

APLICĂ:

În ce domenii ale vieții tale trebuie să aplici ce scrie Iacov aici? Te-ai decis măcar la o schimbare?

SÂMBĂTA - Judecata și vorbirile de rău (v. 11-12)

Citește Iacov 4:1-12

OBSERVĂ:

Cum se adresează cititorilor săi? Ce fel de relații are în vedere Iacov? Ce cuvânt apare cu frecvență mare? Observă din nou întrebarea pusă de Iacov? Observă deducțiile logice pe care le face.

Corelează și cu: Predica de pe munte (Matei 5), nevoia de a discerne și de a ierta (Matei 18).

Vezi și textul din Luca 6:37. Ce înveți despre judecarea celorlalți?

MEDITEAZĂ:

Expresia a vorbi de rău se poate referi și la a calomnia, a ponegri. Iacov interzice

atât calomnierea, cât și judecarea unui frate, arătând că aceste acțiuni sunt echivalente cu o poziție superioară Legii, una de dătător al Legii. Ori toți ar trebui să fim împlinitori ai poruncilor divine. A-l judeca pe fratele tău este un prerogativ divin, deoarece judecata implică și pedeapsa sau iertarea și acestea evident nu sunt în puterea noastră (sau în mâna noastră).

Aceste îndemnuri trebuie corelate cu începutul secțiunii, unde ni se atrage atenția la felul în care ne folosim limba.

APLICĂ:

Ce faci când ești ispitit să duci mai departe vorbe despre alții?

Cum recunoști în mod practic în viața ta suveranitatea lui Dumnezeu în a judeca și condamna?

Ce faci atunci când vezi pe fratele tău greșind?

SĂPTĂMÂNA 9

PĂCATELE CELOR ÎNSTĂRIȚI

TEXT: IACOV 4:13-5:6

LUNI - Un Dumnezeu Suveran (v. 13, 14)

Citește: Iacov 4:13–5:6

OBSERVĂ:

Versetele de la 13 la 17 constituie un atac frontal împotriva mândriei. Descrie tipul de persoană care pare a face obiectul acestui pasaj. Cu ce crezi că se ocupă aceste persoane?

Crezi că sunt persoane sărace sau înstărite?

Crezi că persoanele la care fac referire versetele de mai sus sunt creștini practicanți? Ce indicii din text te-ar îndreptați să crezi asta?

Corelează Iacov 4:14 cu: Iov 7:6–7, Ps. 89:47, 1Petru 1:24.

Ce observi?

Ce reprezintă formula *Ascultați acum* folosită în 4:13? Ce urmărește Iacov prin această formulare?

Care sunt asumptiile greșite pe care acești oameni le au (v.13,14)? Ce păcate ascund aceste asumptii greșite?

MEDITEAZĂ:

Așa cum face de foarte mult ori în cartea sa, Iacov face și aici apel la Vechiul Testament pentru a-și întări argumentul. (Proverbe 27:1 *Nu te lăuda cu ziua de mâine căci nu știi ce poate aduce o zi.*) Mândria ne pune în jenanta poziție de a crede că noi putem să ne controlăm viitorul și că circumstanțele pozitive sunt un efect exclusiv al alegerilor noastre bune sau al performanțelor noastre. Dar Iacov le readuce aminte, așa cum o spusese deja în 1:11, că viața este fragilă și că nu este deloc în controlul lor. Soluția lui Iacov pentru păcatul mândriei este să ne reorientăm privirile către suveranitatea Lui Dumnezeu, fiindcă El este în controlul tuturor detaliilor vieții și merită toată gloria. Dumnezeu este suveran peste fiecare detaliu al vieților noastre și chiar atunci când lucrurile se întâmplă opus de cum ne-am fi așteptat, avem această încredere că El știe ce face și că nu este doar Domnul nostru, ci și un Tată plin de dragoste.

APLICĂ:

Mesajul lui Iacov în aceste versete este că omul are mereu tendința să-și ia viitorul în propriile mâini, să simtă că are control asupra circumstanțelor. Ce efecte negative poate avea asupra sufletului tău dorința de a fi în controlul vieții tale?

Cum poți înțelege în mod practic că viața ta este doar un abur?

MARȚI - Siguranța vine doar de la Domnul (v. 15-16)

Citește: Iacov 4:13-5:6

OBSERVĂ:

Care este viziunea lui Iacov cu privire la modul în care ne proiectăm viitorul? Spune că este rău să planificăm? Dacă nu, atunci ce condamnă el?

Citește Fapte 18:21, Romani 1:10, 1 Corinteni 4:19. Descrie atitudinea lui Pavel cu privire la viitor.

Ce reprezintă formularea *pe când acum* din versetul 16?

Care sunt lucrurile cu care se laudau oamenii despre care vorbește Iacov? Există vreo formă de laudă care să nu fie rea? (v. 16)

Care sunt efectele negative ale lăudăroșeniei?

MEDITEAZĂ:

Iacov nu spune că este greșit să planificăm sau să avem grijă de viitorul nostru. El spune că este greșit să ne îngrijorăm cu privire la lucruri pe care nu le putem controla (Matei 6:19-34). Este greșit să ne facem planuri în care Dumnezeu nu este implicat. Creștini fiind, ar trebui să ne centrăm viețile în Hristos, să ne facem planuri în funcție de valorile pe care le avem adânc înrădăcinate în Dumnezeu. Ar trebui să îi supunem Lui totul: gândurile noastre, visele noastre și planurile noastre. Chiar și modul în care facem planuri sau ne proiectăm viitorul, trebuie să reflecte smerenie și ascultare de Dumnezeu. Atunci când planurile noastre reflectă aroganță și mândrie ele indică ignoranță cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu și reprezintă o problemă adâncă a sufletului.

APLICĂ:

Crezi că e important să folosești fraza *dacă va vrea Domnul...* atunci când vorbești despre viitor? Chiar dacă nu este nevoie să o folosești ca un ritual, cum poți lucra să cultivi dependența de Dumnezeu în viața și gândirea ta?

Cum poți să identifici dacă te confrunți cu mândria?

Cât de mult te preocupă ce vrea Domnul pentru viața ta? Este ea prioritară voi tale?

MIERCURI – Păcatul nepăsării (v. 17)

Citește: Iacov 4:13-5:6

OBSERVĂ:

Care este concluzia lui Iacov din 4:13-17 și prin ce cuvânt o introduce?

Care era păcatul de care se făceau vinovați credincioșii cărora le scria Iacov? Ce indicii avem în text? (v.17)

MEDITEAZĂ:

Atunci când știi care este atitudinea corectă pe care trebuie să o ai și totuși te încapățânezi în atitudinea greșită, faci un păcat. Iacov tocmai a demascat aroganța și mândria din limbajul și comportamentul unora. Tocmai le-a arătat că acest mod de a gândi și acționa în mod arrogant, dezonoarează pe Dumnezeu. A nu lua seama la acest lucru este păcat.

Aroganța adesea este însoțită de încapățânare, pentru că ambele își au rădăcina în păcatul mândriei. Omul încapățânat refuză să învețe, atitudine care duce la distrugerea sa.

Am putea să lărgim mai mult interpretarea acestui verset vorbind de păcatul omisiunii (Proverbe 3:27 *Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poți să o faci*). Astfel, Iacov le spune interlocutorilor săi că ori de câte ori au ocazia să facă un lucru bun și nu-l fac, săvârșesc un păcat. Altfel spus, dacă înțelegem care este chemarea noastră, dacă știm că trebuie să facem bine celor din jur, dacă prin numele pe care îl purtăm sau prin poziția noastră, prin bunăstarea noastră, putem ajuta pe cineva, dar nu o facem, săvârșim un păcat. Dacă putem să ajutăm pe cei săraci, să ștergem lacrimile celor care nu mai au speranță și de la care nu avem nimic de câștigat, dacă putem să ajutăm la răspândirea Evangheliei în pușcării sau în țări sărace și nu o facem, oare nu săvârșim un păcat? Nici un om nu poate fi eliberat de obligația de a face bine semenului său când acesta se află în dificultate sau când are nevoie de vestea bună a împăcării cu Hristos (Iov 6:14 *Cel ce suferă are drept la mila prietenului, chiar dacă părăsește frica de Cel Atotputernic.*)

Cel mai mare privilegiu dăruit creștinilor, în afară de mântuirea oferită prin Hristos, este harul de-a fi implicați în facerea de bine pentru cei din jur.

APLICĂ:

Care sunt lucrurile din viața ta despre care știi că trebuie îndreptate? Ce te oprește să acționezi? Nu lăsa încapățânarea să te facă să păcătuiești.

Sunt lucruri în viața ta pe care știi că le poți face, dar încă nu le faci? Te-ai gândit vreodată că inactivitatea, neimplicarea și indolența sunt păcate? Ce poți face în mod concret să schimbi această atitudine?

Gândește-te la o persoană care are nevoie de ajutorul tău (nu neapărat din Biserică) și găsește forme prin care să o ajuți în această săptămână.

JOI - Nestatornicia bogățiilor (5:1-3)

Citește Iacov 4:13 – 5:6

OBSERVĂ:

Dacă paragraful din 4:13-17 este adresat creștinilor, cui crezi că este adresat paragraful din 5:1-6?

Describe în cuvinte proprii trăsăturile oamenilor prezentați de Iacov în acest pasaj.

Ce asemănare este între Iacov 4:13 și Iacov 5:1? Dar deosebire?

Tonul lui Iacov din acest paragraf seamănă foarte mult cu tonul multor scrieri din Vechiul Testament cu privire la atenționarea celor puternici. Scrie mai jos un exemplu din Vechiul Testament în care sunt adresate avertismente similare.

În ce fel acești oameni bogați persecutau pe cei din biserică? Dă exemple concrete din text.

De ce crezi că folosește Iacov un limbaj atât de dur?

MEDITEAZĂ:

Așa cum am văzut până acum, acest pasaj este doar finalul unei idei care străbate întreaga carte, fiind parte a contextului în care a fost scrisă cartea Iacov. Cei care își leagă inimile de bogățiile trecătoare și au impresia că își pot controla singuri viața, merg pe un drum înfundat. *Bogatul va trece ca floarea ierbii* (Iacov 1:10-11); *Bogatul înjosește* pe cel sărac și își bate joc de Dumnezeu (2:6-7); *Bogatul nu se încrede în Dumnezeu* (4:13).

Iacov întărește ce spunea Iisus cu privire la bogați: *Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să între un om bogat în împărăția lui Dumnezeu* (Luca 18:25).

Ilisus și Iacov nu spun că a fi bogat este păcat. Mesajul lor este că cei care își leagă inimile de bogății, uită mila și abuzează de puterea lor, vor fi condamnați. Deseori, încrederea în bogății și/sau iubirea de bani, este o piedică pentru smerirea inimii omului în a accepta harul mântuitor al lui Dumnezeu.

APLICĂ:

Care este atitudinea ta față de bani? Cât de mult te tulbură eventualitatea de ai pierde?

Care este atitudinea ta față de cei în nevoi sau față de săraci? Ai prieteni apropiați care sunt în nevoie? Cum poți să faci ceva practic săptămâna aceasta pentru ei?

VINERI - Domnul Oștirilor aude strigătul celui nedreptățit (v. 4)

Citește Iacov 4:13-5:6

OBSERVĂ:

De ce crezi că Iacov a ales exact acest Nume al lui Dumnezeu? Ce încărcătură are El? Citește și Psalmul 24:8-10.

Citește Psalmul 34:15, 1Petru 3:12. În lumina acestor versete, ce înseamnă faptul că *strigătele celor nedreptățiți au ajuns la urechile Domnului oștirilor?*

Ce imagine folosește Iacov pentru a ilustra suferința oamenilor?

Citește Isaia 57:15. Cum este Dumnezeu descris în acest verset? În ce mod poate fi corelat cu Iacov 5:4?

MEDITEAZĂ:

Domnul Oștirilor este un Nume al lui Dumnezeu care indică caracterul de luptător, viteaz, Cel ce face dreptate. Limbajul folosit de Iacov face referire la Ziua Judecării, când Dumnezeu în mod final și public, va restabili dreptatea. La finalul istoriei, Regele Ilisus se va întoarce să judece pe vii și pe morți. Păcatul va fi condamnat, dreptatea va fi restabilită și abuzurile de orice fel vor înceta. Pentru cei care nu sunt împăcați cu Dumnezeu va fi o zi de groază, pentru cei care și-au pus încrederea doar în Hristos este o zi la care privesc cu bucurie și speranță.

Apostolul Pavel spune că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi (Romani 8:18). Această este cea mai puternică alinare în suferință pentru un creștin.

APLICA:

Sub ce formă descoperi frumusețea Lui Dumnezeu din versetul 4? Notează trei motive de adorare la adresa Lui Dumnezeu din acest verset.

Sunt circumstanțe în viața ta în care te simți nedreptățit? Care sunt acestea? Ce adevăruri te ajută să să fii mai încrezător în acele momente?

SÂMBĂTĂ - Abuzul de putere (v. 5-6)

Citește Iacov 4:13 – 5:6

OBSERVĂ:

În câte feluri poate fi observată viața plină de plăceri a acestor oameni în versetul 5?

Corelează versetele 5 și 6 cu Ezechiel 16:49 și Amos 6:1-4. Ce observi? Care sunt lucrurile comune ale celor răi în orice generație?

MEDITEAZĂ:

Imaginea descrisă de Iacov, indică o insensibilitate crasă față de cel vulnerabil, care nu se poate împotrivi. Contrastul dintre ziua de măcel care implică durere și necaz și plăcerile în care trăiau bogații, indică starea profundă de împietrire în care a ajuns inima lor. Versetul 6 descrie abuzul de autoritate. Bogăția conferă influență și putere, iar puterea poate să corupă. Apostolul Pavel, pentru a preveni abuzurile de autoritate, se adresează stăpânilor de sclavi și le amintește că și ei au un stăpân în cer care nu caută la fața omului (Efeseni 6:9). Este adevărat că uneori Dumnezeu îngăduie abuzul în viața celui neprihănit, dar este și o zi a dreptății și judecății (v. 1,4).

APLICĂ:

Observi nedreptatea socială? Cum te poți implica concret să schimbi măcar puțin din această nedreptate?

Sunt persoane în contextul tău pe care le privești „de sus” sau cu nedreptate?
Cum te-au ajutat aceste două versete să îți schimbi atitudinea?

SĂPTĂMÂNA 10

FERICIREA RĂBDĂRII ȘI PUTEREA RUGĂCIUNII

TEXT: IACOV 5:7-20

LUNI - Speranța ce ne face răbdatori (v. 7-9)

Citește: Iacov 5:7-20

OBSERVĂ:

Care este principalul îndemn pe care îl transmite Iacov în acest paragraf ?

Ce imagine folosește Iacov pentru a ilustra înțelesul răbdării? Cum ne ajută acea imagine să înțelegem îndemnul lui Iacov?

Ce înseamnă expresia *a nu ne plânge unii împotriva altora*? Ce consideră Iacov că este rău cu privire la acest lucru?

MEDITEAZĂ:

În Israel ploile erau regulate înaintea recoltei. Ploaia timpurie venea pe la începutul lui noiembrie, după ce se făcea semănatul semințelor. Ploaia târzie vine la mijlocul sau la finalul lunii aprilie. Despre aceste ploi au scris și autorii Vechiului Testament descriindu-le ca promisiuni ale binecuvântării lui Dumnezeu (Deuteronom 11:14, Osea 6.3).

După cum Dumnezeu a stabilit o vreme pentru ploaie și roadă, tot așa El va aduce și anotimpul vindecării și încetării suferinței. Plugarul este concentrat pe roadă

și așteaptă cu răbdare până când ploile timpurii și târzii vor veni. Tot așa și noi trebuie să avem încredere în promisiunea Lui Dumnezeu că suferințele noastre produc roada răbdării și a încrederii în Dumnezeu (Iacov 1:4). Așa cum spune Osea, să căutăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu chiar și atunci când nu-L simțim, căci El va veni neîntârziat la noi. Nădejdea cea mai mare a credinciosului nedreptățit, este dreptatea care va fi adusă la venirea lui Hristos. Noi nu suntem chemați să ne facem dreptate cu orice preț, ci să ne supunem Dreptului Judecător (1 Petru 2:23), care este chiar la ușă (v. 9).

APLICĂ:

Sunt circumstanțe în viața ta care te provoacă să-ți pierzi răbdarea? Cum ai putea defini astfel de circumstanțe? Ce adevăruri te ajută să fii mai răbdător în acele momente?

În ce mod aceste versete te provoacă să îți schimbi atitudinea în fața propriilor suferințe?

MARȚI - Modelul suferinței (v. 10-12)

Citește: Iacov 5:7-20

OBSERVĂ:

Iacov spune că proorocii sunt un exemplu de suferință și răbdare. La cine crezi că se referă? La ce exemple din Vechiul Testament te poți gândi acum?

În versetul 11 Iacov menționează două lucruri care ar trebui să aducă încurajare credincioșilor pentru a sta tari în ziua necazului. Care sunt acele două lucruri?

Ce urmărește Iacov în versetul 12? Care sunt lucrurile pe care nu trebuie să le facă credinciosul? Din ce motiv?

Care sunt consecințele jurămintelor și de ce este Iacov atât de aspru cu privire la ele? Mai știți vreun text din Scriptură similar?

MEDITEAZĂ:

În contextul suferinței, când suntem ispitiți să ne răzvrătim, este esențial să avem în fața ochilor modele vrednice de urmat. Iacov ne îndeamnă să luăm ca pildă de suferință și răbdare pe proorocii din Vechiul Testament. Fericirea nu este pentru cei ce se răzvrătesc sau cârtesc, ci pentru cei ce rabdă. Răbdarea presupune încrederea că Dumnezeu este în control și că El duce lucrurile spre un și mai mare bine.

Adesea în contextul suferinței putem fi tentați să ne încălcăm principiile, valorile sau integritatea, astfel în v. 14, Iacov face un apel la integritate. Evreii foloseau juruințele foarte des în limbajul lor de zi cu zi. Iacov citează din predica de pe munte când Iisus spune în mod lămurit că felul nostru de vorbire ar trebui să fie caracterizat de simplele cuvinte *DA* și *NU*. Iacov ne spune să ducem la îndeplinire promisiunile pe care le facem. Așa cum a argumentat și în capitolul 3, autorul ne amintește să fim atenți la integritatea vorbirii noastre. Cuvintele noastre să fie caracterizate de adevăr și sinceritate, afirmațiile să ne fie urmate de acțiuni concrete. Ceea ce spunem să și facem, chiar dacă în unele situații aceasta ne poate costa. Doar în acest mod nu vom fi niciodată tentați să ne întărim cuvintele cu „juruințe” (2 Corinteni 1:17-19).

APLICĂ:

Atunci când faci o promisiune simți nevoia să îți întărești cuvintele cu tot felul de exagerări? Ce decizii iei pentru a deveni mai credibil?

Ce valoare au cuvintele tale pentru cei din jurul tău? Este *Da-ul* tău suficient pentru ei? Dacă nu, ce pași concreți vrei să faci pentru a schimba acest lucru?

MIERCURI - Închinare indiferent de circumstanțe (v. 13)

Citește: Iacov 5:7-20

OBSERVĂ:

Recitește întreg pasajul de la 13 la 20. Care crezi că este ideea centrală pe care vrea să o transmită Iacov aici? Cum încearcă să îi încurajeze pe credincioși?

De ce îndeamnă Iacov pe cel care are inima bună să cânte cântări de laudă?

MEDITEAZĂ:

Unul din lucrurile pe care Iacov le subliniază de-a lungul întregii cărți este că cei credincioși, nu doar ar trebui să-și mărturisească credința în Dumnezeu, ci ar trebui să trăiască viața în așa fel încât să reflecte realitatea prezenței Lui Hristos în viața lor. Cu alte cuvinte, trăirea lor, să fie un argument pentru existența Lui Dumnezeu. De la Iacov 4:13 până la versetul 5:13 a fost argumentată această idee.

De la versetul 13 până la finalul cărții, Iacov subliniază aceeași idee, dar într-un plan mai personal. Unul din modurile prin care trăim în lumina realității divine este să ne rugăm Lui. El ascultă rugăciunile și răspunde. Rugăciunea are putere.

APLICĂ:

Care este primul impuls pe care îl ai în suferință? Dar în bucurie? Ce înveți din aceste reacții? Ce poți schimba?

Este rugăciunea și cântarea de laudă parte din viața ta zilnică? Care sunt obstacolele care te opresc să te rogi mai mult? Cum le poți da la o parte?

JOI - Rugăciunea cu credință (v. 14-16)

Citește: Iacov 5:7-20

OBSERVĂ:

În versetul 16 Iacov face o legătură între boală și păcat. Poate fi boala o consecință a unui păcat? Citește Ioan 9:2-3; Ioan 5:14; 1 Corinteni 11:29-30. În lumina textelor citite, la ce crezi că se referă Iacov în versetul 16?

Citind versetele 14-16, crezi că Iacov vorbește despre un om bolnav din punct de vedere fizic? Ai putea vedea o legătură între 5:12 și 4:13-15? Dacă da, în ce fel?

Ce crezi că semnifică actul ungerii unei persoane cu untdelemn în numele Domnului?

Citește versetul 15. Ce vrea să spună Iacov prin *Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav*? Ce semnifică rugăciunea făcută cu credință?

Citește 2 Corinteni 12:7-9, Filipeni 2:25-27; 2 Timotei 4:20.

Cum este rugăciunea lui Pavel în raport cu ce spune Iacov aici? La ce înțelegere ne conduce citirea acestor texte cu privire la natură rugăciunii cu credință?

MEDITEAZĂ:

Deseori, când un autor al unei cărți biblice dă anumite îndemnuri, el o face ținând cont de un context specific al destinatarilor. Iacov a dat multe sfaturi și atenționări până aici, iar v. 12 se termină cu un avertisment referitor la judecata lui Dumnezeu. Citește și 1 Corinteni 11:26-32. Astfel, deoarece boala despre care vorbește Iacov era cauzată de păcat și soluția trebuie să includă mărturisirea păcatelor (v. 16). Desigur, nu orice boală are ca și cauză directă păcatul, de aceea nici soluția nu vine totdeauna prin mărturisirea păcatului. Iacov spune: *dacă a făcut păcate*. În contextul cercetării și ungerii, poate apărea mărturisirea și iertarea păcatelor, după caz. Biblia prezintă multe situații ale oamenilor lui Dumnezeu care au fost bolnavi și despre care nu ni se spune că păcătuiseră.

Ungerea cu untdelemn, cel mai probabil, reprezintă simbolul exterior al atingerii lui Dumnezeu. Acest ritual avea o încărcătură simbolică puternică pentru comunitatea iudaică.

Unii comentatori sunt de părere că Iacov vorbește în acest pasaj despre un dar

special al credinței, adică, un dar extraordinar pe care Dumnezeu îl dă unei persoane atunci când vrea să vindece pe cineva. Pavel, în 1 Corinteni 12:9, pare să vorbească despre un astfel de dar. Cu toate acestea, ar trebui să avem grijă să nu transformăm acest dar într-o doctrină, înțelegând că în orice situație Dumnezeu acționează în acest mod. Ceea ce cunoaștem cu siguranță este că acest lucru a fost spus de Iacov unor evrei mesianici într-un context istoric specific. De asemenea, cuvântul cheie nu este minune, ci rugăciune. Așadar, responsabilitatea noastră este să ne rugăm pentru cei bolnavi și să-i aducem înaintea medicului nostru suprem, Iisus.

APLICĂ:

Ai experimentat vreo dată disciplinarea lui Dumnezeu în viața ta? Cum ai reacționat? Ce efect a avut asupra ta?

Te rogi tu cu înțelegerea faptului că Dumnezeu dorește să răspundă rugăciunilor noastre? Sau te rogi cu „așteptarea” că El nu va răspunde?

Te poți gândi la un exemplu din experiență personală sau experiența bisericii când rugăciunea cu credință a făcut diferența?

VINERI - Rugăciunea cu putere (v. 16-18)

Citește: Iacov 5:7-20

OBSERVĂ:

Care este rolul pe care comunitatea îl joacă în ridicarea unui om căzut în păcat conform acestui text?

Ce crezi că semnifică mărturisirea păcatelor? În ce context trebuie să-ți descoperi păcatele față de frații tăi?

Ce fel de om ni se spune că era Ilie? Ce ne învață exemplul lui despre rugăciune? Dar despre credință?

MEDITEAZĂ:

Comunitatea creștină, ca trup al Lui Hristos, este și trebuie să fie un loc al Harului. Astfel, avem încredere să ne mărturisim păcatele și să ne rugăm unii pentru alții pentru a fi iertați. Totuși, ceea ce învață Iacov aici nu este o mărturisire publică aplicată oricând, oriunde și cu oricine. Aceasta ar putea face mai mult rău decât bine. Mărturisirea trebuie să fie față de cel căruia am greșit. În acest caz mărturisirea și rugăciunea vor duce la vindecarea relațiilor și a bolilor care au la bază disciplinarea lui Dumnezeu. Omul care refuză să-și mărturisească păcatul și să ceară iertare nu se va maturiza și nu va propăși spiritual (Proverbe 28:13; Psalmul 32:1-6).

Uneori, mărturisirea unei vulnerabilități sau a păcatului în fața unei persoane de încredere și mature spiritual ne poate ajuta în lupta spirituală pe care o ducem. În contextul vindecării rugăciunea are un rol extraordinar de important. Păcatul afectează relațiile și uneori chiar cauzează boli ale sufletului și ale trupului. De exemplu, cel ce păcătuiește nedreptățind pe altul poate simți vinovăție și rușine, iar cel nedreptățit se poate scufunda în amărăciune dacă nu iartă din toată inima. În astfel de situații mărturisirea va conduce la vindecarea relațiilor, iar rugăciunea pentru cel ce ți-a greșit conduce atât la vindecarea lui, cât și a ta de amărăciune. Timothy Keller (*Prayer, Penguin Books, 2016*) spune următoarele cuvinte despre rugăciune: „Iisus Hristos și-a învățat ucenicii să se roage, a vindecat bolnavi prin rugăciune, a demască corupția din Templu pe care l-a numit un loc al rugăciunii și a insistat asupra faptului că anumiți demoni nu pot fi scoși decât cu rugăciune.

Iisus se ruga cu regularitate, cu multe cereri și lacrimi (Evrei 5:7) și uneori toată noaptea. Duhul Sfânt a venit peste El în timp ce se ruga (Luca 3:21-22). Când s-a confruntat cu cea mai mare criză din viața Lui, în grădina Ghețimani, s-a rugat, iar pe cruce ultimele Lui cuvinte au fost o rugăciune.”

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit, spune Iacov, iar Iisus este modelul nostru și în acest plan. Rugăciunea arată nu doar că în necazurile noastre ne raportăm la Cel care poate să ne scoată de acolo, ci arată și intensitatea relației noastre cu El. Cât de mult Îl căutăm pe Dumnezeu în rugăciune arată, într-un anumit sens, cât de mult Îl iubim.

APLICĂ:

Este cineva căruia trebuie să-i mărturisești ceva sau să-i ceri iertare? Este vreo relație pentru vindecarea căreia trebuie să te rogi? Discută sincer cu Dumnezeu despre aceste lucruri și scrie mai jos o rugăciune. Nu uita să și acționezi.

Este cineva din anturajul tău care trece prin suferință sau boală? Cum evaluezi atitudinea ta față de suferința lui?

Gândește-te la o experiență din propria viață în care Dumnezeu ți-a răspuns la rugăciune. Notează-o să o împărtășești cu grupul tău.

SÂMBĂTĂ - Dragostea de frați (v. 19-20)

Citește: Iacov 5:7-20

OBSERVĂ:

Cum ți se pare că este încheierea acestei scrisori? Care este diferența dintre modul în care încheie Pavel o scrisoare și modul în care o face Iacov aici?

Ce ne îndeamnă Iacov să facem unii pentru alții?

Care este beneficiul purtării de grijă unii față de ceilalți în viziunea lui Iacov?

MEDITEAZĂ:

Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte... Mântuire, în acest context, nu înseamnă regenerare sau naștere din nou, ci întoarcerea cuiva dintr-o greșeală sau păcat și restabilirea lui în Adevăr. Unul din rolurile bisericii (comunitatea celor mântuiți) este să arate sensibilitate și milă față de căderea fratelui și o dorință sinceră de a-l recupera și reintegra în comunitate. Responsabilitatea noastră este să ajutăm pe frații căzuți în diferite păcate să se pocăiască, să abandoneze păcatul și să simtă din nou dragostea comunității. Să ne apropiem de frații noștri căzuți, arătând același Har pe care Hristos l-a arătat față de noi (Luca 22:32).

APLICĂ:

Cât de mult te interesează viața fratelui tău? Până unde ești gata să mergi pentru a-l ridica dintr-o greșeală sau rătăcire? Este ceva acum, în grupul tău care are nevoie de îndreptare? Cum te implici?

Cum reacționezi când păcatul unui frate este expus? Care este primul impuls pe care îl ai? Crezi că trebuie să schimbi acest lucru? Cum?

Capitolul 1

1. Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: sănătate!
2. Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări,
3. ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.
4. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.
5. Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.
6. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo.
7. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul,
8. căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.
9. Fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălțarea lui.
10. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerirea lui: căci va trece ca floarea ierbii.
11. Răsare soarele cu căldura lui arzătoare, și usucă iarba: floarea ei cade jos, și frumusețea înfățișării ei piere: așa se va vesteji bogatul în umbletele lui.

12. Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.
13. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni.
14. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit.
15. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.
16. Nu vă înșelați preaiubiții mei frați:
17. orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.
18. El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.
19. Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie;
20. căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.
21. De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.
22. Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.
23. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într-o oglindă;
24. și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.

25. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruî în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.

26. Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică.

27. Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.

Capitolul 2

1. Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului.

2. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost;

3. și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!” Și apoi ziceți săracului: „Tu stai colo în picioare!” Sau: „Șezi jos la picioarele mele!”

4. Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?

5. Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?

6. Și voi înjosiți pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc

înaintea judecătorilor?

7. Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?

8. Dacă împliniți Legea împărătească, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, bine faceți.

9. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege.

10. Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.

11. Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii.

12. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei:

13. căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata.

14. Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?

15. Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele,

16. și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?

17. Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.

18. Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.”

19. Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se

înfioară!

20. Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?

21. Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?

22. Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.

23. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire”; și el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu.”

24. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință.

25. Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?

26. După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.

Capitolul 3

1. Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră.

2. Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul.

3. De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul.

4. Iată, și corăbiile, cât de mari sunt, și, măcar că sunt mânate de vânturi

iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului.

5. Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!

6. Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei.

7. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc, și au fost îmblânzite de neamul omenesc,

8. dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.

9. Cu ea binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.

10. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!

11. Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?

12. Frații mei, poate oare un smochin să facă măslina, sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce.

13. Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!

14. Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului.

15. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească (Grecește: sufletească.); drăcească.

16. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele.

17. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.

18. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.

Capitolul 4

1. De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădulele voastre?

2. Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți.

3. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.

4. Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.

5. Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine.

6. Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.”

7. Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.

8. Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!
9. Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire, și bucuria voastră în întristare:
10. Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța.
11. Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător.
12. Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?
13. Ascultați, acum, voi care ziceți: „Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, și vom câștiga!”
14. Și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi piere. -
15. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.”
16. Pe când acum vă făliți cu lăudăroșiile voastre! Orice laudă de felul acesta este rea.
17. Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!

Capitolul 5

1. Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă, din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi.

2. Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii.
3. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!
4. Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.
5. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel.
6. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!
7. Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie.
8. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.
9. Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă.
10. Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii, care au vorbit în Numele Domnului.
11. Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.
12. Mai presus de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici pe

pământ, nici cu vreun altfel de jurământ. Ci „da” al vostru să fie „da”; și „nu” să fie „nu”, ca să nu cădeți sub judecată.

13. Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă!

14. Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii (sau: bătrânii) bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.

15. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.

16. Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

17. Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu ploaie, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni.

18. Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul.

19. Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul,

20. să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate.